

Un Împărat plin de slavă

Vestea bună
despre Isus, Mesia.

Hans-Jörg Ronsdorf

Un Împărat plin de slavă

Vestea bună despre Isus, Mesia.

Hans-Jörg Ronsdorf

Ediția a 2-a, adăugită, august 2022

Ilustrații: Friederike Zeschky

Text: Hans-Jörg Ronsdorf – toate drepturile rezervate

Albis 6½, 87477 Sulzberg

E-mail de contact: hj-ronsdorf@t-online.de

www.hans-joerg-ronsdorf.de

ISBN-ul ediției în limba germană: 978-3-9826027-7-6

Redactare: Gabriele Singer

Copertă: Friederike Zeschky, Tobias Stricker

Traduceri ale Bibliei citate (în ediția germană):

Elberfelder, CSV

Das Buch, Roland Werner

Die Zürcher Bibel

Die Gute Nachricht

Neue Genfer Übersetzung

Suntem creștini din biserici evanghelice libere – sau evanghelici, cum li se mai spune.

Denumirea nu este importantă pentru noi. Împreună cu multe alte denominații, suntem pur și simplu creștini care cred în Isus Hristos și încearcă să-L urmeze.

Autorul lucrează pe cont propriu în domeniul tehnicii de vopsire. Născut în 1964. El și soția lui, Christine, au 5 copii adulți. Îi place cu pasiune să studieze Biblia. Și, de asemenea, ce au descoperit alții despre ea.

Nu suntem creștini deosebit de buni, dar avem un Împărat bun. Lui să-I aparțină tot și avem mai bun. În Biblie avem izvorul de încredere pentru ceea ce credem.

Suntem pe drum spre o țință măreață, împreună cu toți cei care se închină lui Isus și Îi slujesc ca Fiul lui Dumnezeu și Domn al lumii, ca Împăratul împăraților.

1 Vestea bună în 3 cuvinte

Pot fi de ajuns trei cuvinte ca să spună pe scurt sau să rezume ce este cel mai important în vestea creștină sau în credința creștină? Da, trei cuvinte sunt miezul veștii bune. Dar este clar și că mai sunt multe de spus despre ea. Iată *trei cuvinte*, care descriu fiecare în parte acest miez. Subliniez încă o dată de la început: este doar vârful aisbergului, dar, într-adevăr, este culmea. Evanghelia este vestea despre Isus. Despre Omul răstignit, înviat și încununat cu putere și slavă pe tronul lui Dumnezeu. Pe scurt, vestea pentru lume sună așa:

Isus este Domn!

Isus este Împărat!

Isus este Mesia!

Aceasta este Evanghelia, vestea bună, vestea plină de bucurie. Cine vorbește despre Evanghelie va pune acest lucru pe primul loc, ca fiind cel mai important. Aceste trei cuvinte spun esențialul. De ele atâră totul. Ele descriu punctul de cotitură al istoriei lumii și punctul în care se cristalizează istoria mântuirii lui Dumnezeu. Aceste trei cuvinte confirmă o schimbare de front și de stăpânire: puterile morții au fost biruite. Există nădejde. Un viitor bun. Acum există răspunsuri. Multe lucruri apar într-o lumină nouă. *Faptul că Isus este Domn schimbă totul*. Citiți mai departe – și lăsați-vă cuprinși de această istorie a adevăratului Împărat. Istoria lui Isus și sfârșitul ei glorios – aceasta este vestea bună. Faptul că Cineva a devenit Domn peste toți și peste toate nu trebuie să fie automat o veste bună pentru toți. Dar poate fi pentru fiecare. Căci de aceea există această istorie a lui Isus. Și de aceea este o veste bună.

De ce Îl numesc pe Isus Hristos Împărat? Așa Îl numesc aproape toți scriitorii Noului Testament, ba chiar și cei ai Vechiului Testament. Mai mult: Hristos înseamnă „*Unsul*”. În Antichitate, și în iudaism, pe lângă preoți și proroci, mai ales împărații erau unși cu ulei *ca împărați*, așa cum vorbim noi despre încoronarea unui rege. A fi uns înseamnă a fi ales pentru o slujbă deosebită.

Mesia înseamnă același lucru ca Hristos. Primul cuvânt vine din ebraică, al doilea din greacă. Astfel, acest titlu și numele *Hristos* pun mereu în centru și înalță și faptul că Isus este Împărat. Ca Domnitor și Stăpânitor peste toți și peste toate, mai ales, firește, pentru poporul Său și peste poporul Său, cei care

Îl mărturisesc pe Hristos. Pentru ei, Isus este Domnul. Și Împăratul. Căci cine aparține Împărăției lui Dumnezeu, care este în același timp Împărăția lui Hristos, nu poate avea alt Împărat decât pe El.

De altfel, motivul Împăratului se recunoaște adesea și în textele despre Domnul Isus Hristos, chiar și atunci când El nu este numit explicit Împărat. Mai multe despre aceasta în capitolele următoare.

Cea mai mare întrebare a tuturor timpurilor este și rămâne: Cine poate face față marilor noastre întrebări și probleme – sau ne poate ajuta să le rezolvăm? Și, pentru fiecare personal: În cine poate avea omul încredere? Cui ne putem încredința ca omenire? – ca să fie salvați oamenii și casa lor, planeta noastră?

Marii oameni ai lumii și ai istoriei noastre, cărora oamenii li s-au încredințat, aveau adesea un lucru în comun: erau oameni ai puterii, intriganți și corupți, treceau peste cadavre. Îi foloseau pe oameni, îi trimiteau în războaie fără sens. Trăiau în lux, în timp ce poporul flămânzea. Ce frumos ar fi dacă cei puternici de azi ar fi vindecați de aceasta.

Există un dor de a aparține cuiva, de a ne pierde în cineva, în oricine. De a ne încredința fără rezerve altcuiva. Unii simt acest dor puternic, alții și-au pierdut nădejdea că vor găsi pe cineva așa. Cum răspunde Dumnezeu dorului nostru? Dând lumii pe Cineva în care omul se poate pierde – și are voie să se piardă – fără să piară.

Cineva care nu se gândește la Sine, ci la noi. Un Împărat care merită să fie Împărat. Care ne cunoaște pe noi și nevoile și dorurile noastre cele mai adânci. Și Se îngrijește de ele. Cineva care vrea cu adevărat și poate. Care cunoaște viața de om și a trăit-o. Convingerea mea și a multor alora este: Acesta este Isus, Hristosul!

Vă invit să-L cunoașteți pe acest Împărat unic. Veniți cu mine într-o scurtă și intensă călătorie de descoperire. Lăsați-vă prinși de ea pentru câteva momente.

Cât de frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: «Dumnezeul tău împărățește!»

Isaia 52:7

Pentru citire și aprofundare: Faptele apostolilor 2:33-36; 3:13-20; 4:10-12; 13:37-39; 17:30-31; Daniel 2:44; Zaharia 9:9; 14:9; Matei 27:11; Ioan 18:37; Evrei 7:1-3; Apocalipsa 1:5; 19:16; Exodul 40:15; 1 Samuel 15:17; 16:3, 12-13; 2 Samuel 2:4, 7; 5:3, 17; 12:7; Psalmii 89:20; 1 Împărați 1:34, 39, 45; 5:1; 1 Cronici 11:3; 14:8; 29:22; Exodul 28:41; 30:30; 40:15; Leviticul 7:36; Numeri 3:3; Evrei 2:14; 4:15; Proverbe 16:15.

2 Mai avem nevoie astăzi de un Împărat?

Înainte să intrăm în subiect, mai întâi ceva important: nu sunt un susținător al monarhiei și nici nu lupt pentru ea. Pentru vremea noastră, consider democrația forma de stat preferabilă. Ea reușește cel mai bine să echilibreze forțele politice. Sunt recunoscător că trăiesc într-o democrație. Riscul ca un conducător suveran absolut – fie împărat, rege sau președinte – să abuzeze de putere este mare, în funcție de modelul politic. Evenimentele actuale arată acest lucru în modul cel mai dureros. Dar siguranța deplină nu va exista niciodată acolo unde oamenii au putere și influență. De partea aceasta a veșniciei nu există o formă de guvernare perfectă. Atâta timp cât oamenii nu sunt perfecți, așa va rămâne. Și orice formă de guvernare poate fi, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, o binecuvântare.

Totuși, votez pentru un Împărat care are toate împuternicirile, autoritate deplină în toate întrebările și temele. *Dar numai dacă se poate avea încredere în El.* Dacă este sigur că nu are nevoie nici de bani, nici de soldați. Un Împărat fără minciună și înșelăciune. Unul care are „inima curată”. Fără motive egoiste. Un Împărat competent, născut pentru această slujbă. Un Împărat căruia omul i se poate încredința fără rezerve. De un asemenea Împărat avem nevoie. Despre Acesta, despre Unul singur, va fi vorba. Aceasta este vestea bună. Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu.

Da, avem nevoie de El, de Acesta. Ca Împărat al nostru, ca Domn și Dumnezeu al nostru. Unul care ne numește frați și surori. Și care ne și tratează așa.

Pe Isus, Domnul, Îl putem chema direct, oriunde ne aflăm în clipa aceasta. Acest Împărat ascultă pe oricine, El ține audiență mereu și pretutindeni. Biblia numește această audiență rugăciune. A ne apropia de tronul Lui. Prin credință, ca și cum ar fi o realitate văzută. Tronul acestui Împărat este doar la un pas, doar la o rugăciune distanță de noi – un pas și vorbim cu Împăratul. Tare, încet, în gând. În tăcere, șovăind, cu îndoieli. Plângând, strigând, șoptind. El aude totul. Să-L chemăm – pentru ajutor, pentru iertare, pentru libertate! Mâna Lui este întinsă – s-o apucăm!

Am anticipat deja multe. Să începem chiar de la început.

Ia aminte la strigătele mele, Împăratul meu și Dumnezeul meu! Căci pe Tine Te rog.

Psalmul 5:2

„Cine este acest Împărat al slavei? – Domnul oștirilor, El este Împăratul slavei!”

Psalmul 24:10

Pentru citire și aprofundare: Ioan 20:17; Matei 19:28; Luca 22:30; 2 Timotei 2:12; Apocalipsa 5:10; 20:4; Romani 5:2; Efeseni 2:18; 3:12; Evrei 4:16; Psalmul 50:15.

3 Înapoi la început: împărați în Eden

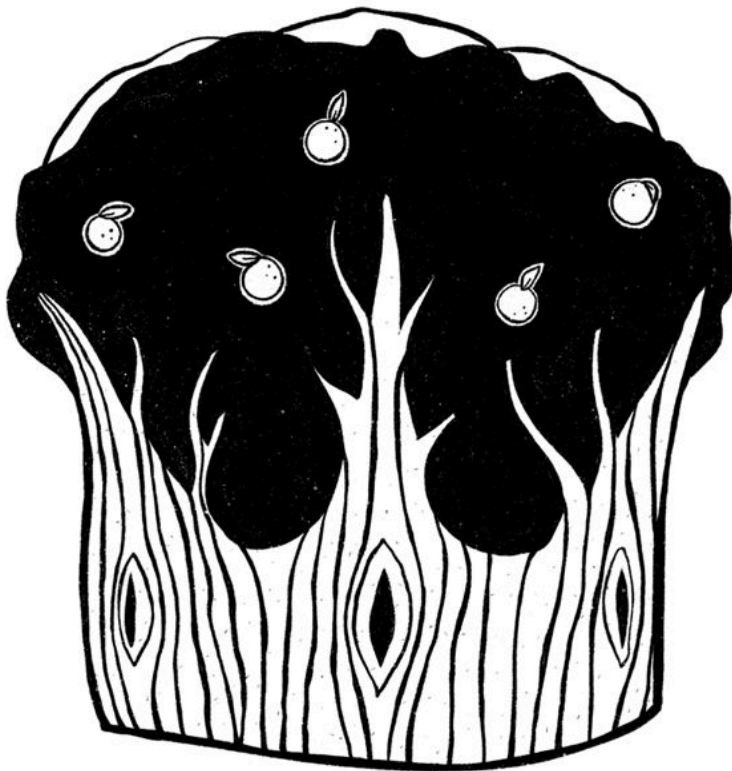
Dumnezeu vrea ca noi, oamenii, să fim împărații Lui. Da, citiți bine! Fiecare om, fără excepție, femeie sau bărbat, este chemat să fie o împărăteasă și un împărat. Exact așa a început. Dumnezeu, Împăratul universului, l-a creat pe om bărbat și femeie. O pereche care avea împreună o demnitate împărătească. Căci fuseseră creați după chipul lui Dumnezeu. Erau reprezentanții lui Dumnezeu. Cu sarcini împărătești. Grădina din Eden și tot pământul erau teritoriul lor de domnie. Pentru acești doi, a domni însemna grijă, ocrotire și lucrarea pământului. Nu să domnească unul peste altul sau peste alți oameni, nici să-i exploateze pe ei sau creația.

În Orientul Antic, în vremea când a luat naștere Geneza, cu istorisirea creației, acest lucru era senzațional. Contracultural. Împotriva spiritului vremii. Privilegiul de a fi fii ai zeilor îl aveau doar regii. Cei care ajunseseră regi nu pe cale democratică, ci prin propria lor putere. Cei mai tari, pur și simplu. Și care apoi lăsau moștenire acest statut. Toți ceilalți erau slujitori și sclavi, fără drepturile omului așa cum le cunoaștem astăzi.

Împăratul și împărăteasa, Adam și Eva, aveau – în sens figurat – un palat, sau un templu. Grădina Eden este darul lui Dumnezeu pentru cei doi și era gândită pentru toți urmașii lor. Căci paradisul trebuia să se întindă pe tot pământul. Să fie pentru toți oamenii o casă bună.

Fără îndoială, Dumnezeu este Împăratul peste toate. Ca Creator, Susținător și Domn peste toate. Ca viceregi, perechea de oameni era o imagine a Creatorului ei. Să domnească împreună cu El și în locul Lui – acesta era planul divin.

În grădina raiului nu lipsea nimic. Era mai mult decât destul. Dumnezeu Însuși venea regulat în vizită. Oamenii trebuiau și puteau să fie la fel de grijulii ca Dumnezeu Însuși.

O ruptură bruscă a pus capăt acestei idile. Viceregii nu mai au încredere în Domnitorul lor și nu-L mai ascultă. Se îndoiesc că Creatorul lor le vrea binele. Dacă nu cumva le refuză ceva bun, ceva ce le lipsește ca să fie fericiți.

Așa iau ceva ce li se poruncise în mod expres să nu ia. O poruncă ce marchează deosebirea dintre Creator și făptură. Mănâncă rodul oprit din pomul cunoștinței binelui și răului. Răul nu-l cunoaște omul decât după ce l-a făcut. Linia este depășită, cunoașterea câștigată este plătită scump. De acum totul este altfel. Nu mai paradisul și prezența văzută a lui Dumnezeu oferă ocrotire și siguranță, ci începe o luptă pentru existență, o luptă continuă pentru supraviețuire dincolo de Eden. Nimic nu mai este sigur. Natura este aspră, și oamenii devin și ei aspri.

Demnitatea împărătească a omului rămâne. Dar este deteriorată, chipul lui Dumnezeu este desfigurat, și încă atât de mult, încât oamenii încep să domnească peste alți oameni și să pună mâna pe putere prin violență. Se fac împărați peste alții. Pe Creator Îl înlocuiesc cu idoli. În lupta pentru supraviețuire începe concurența. Cel mai tare se impune. Sau supraviețuiește. Demnitatea împărătească este desfigurată de noi, oamenii. Nu rareori oamenii seamănă mai mult cu fiarele sălbatice decât cu idealul bun al lui Dumnezeu.

Simțim asta și visăm uneori la ceva care să fie cumva așa cum a fost la început. Liber, plin de dragoste. Și drept. Tânjim să fim primiți și să fim în siguranță. Suntem cu adevărat creați pentru o altă lume decât cea în care trăim acum și care, din cauza noastră, a ajuns ce este acum.

Dumnezeu, Împăratul universului, n-ar fi Dumnezeu dacă S-ar resemna. El este mai nemulțumit de aceasta decât noi, oamenii. N-ar fi Dumnezeu dacă n-ar căuta binele nostru. Inima Lui bate pentru noi. Nu poate să nu ne iubească. Dumnezeu scrie istoria *Lui*. Istoria lumii devine istoria mântuirii lui Dumnezeu. Dumneavoastră și eu, noi toți facem parte din ea sau putem ajunge să facem parte.

Pentru citire și aprofundare: Geneza 1-4; Psalmul 8; Iacov 3:9; Romani 5:12-21; 1 Timotei 2:3-7

4 Un popor de împărați

Totuși: Dumnezeu a fost și este mereu prezent. Și după Eden, și dincolo de Eden. Dar nu mai *ca* în Eden. Ascuns și nevăzut. El este Duh. Este pretutindeni. Și astăzi. Este prezent spre binele nostru, al oamenilor. Chiar dacă nu vedem sau nu simțim asta. La urma urmei, El a creat totul din nimic și ține totul laolaltă și în viață. Deși este Cel nemărginit, în afara a tot ce a fost creat, El este totuși Cel în care și prin care existăm. Suntem creația Lui. El știe totul, fiecare detaliu. Nu ne lasă din mână.

Pe atunci, oamenii au început să-L cheme pe Dumnezeul cel nevăzut, să se roage. Acest Dumnezeu, Împăratul cel veșnic, Se îngrijea de oamenii Lui. Dar ei își mergeau, nu prea diferit de azi, pe propriile căi. În religie, în cultură, în viața de familie, în politică. Demnitatea împărătească de a fi chipul lui Dumnezeu, la fel de grijulii ca El, nu este deviza vieții lor. Doar la puțin este. Deși un glas lăuntric amintește fiecărui om cum ar trebui să fie. Și cum n-ar trebui să fie. Conștiința le-a fost dată oamenilor ca ocrotire pentru ei înșiși și pentru alții.

Împărați ca la început putem fi doar *împreună* cu Împăratul universului. Când El face parte din viața noastră. Așa am fost făcuți. Golul din noi, departe de Dumnezeu, El vrea să-l umple. Noi l-am umplut cu tot ce Îl înlocuiește pe Dumnezeu. L-am schimbat pe idoli despre care credem că pot umple vidul. Totuși: Dumnezeu vrea să aibă o familie. O familie împărătească!

Dacă Dumnezeu scrie istorie, atunci trebuie să ne uităm în istorie. Avraam a fost o piatră de hotar, un nou început. Cu el, istoria lui Dumnezeu cu oamenii Lui capătă o dimensiune nouă. El va fi o binecuvântare și va avea mulți urmași. Fiul său Isaac, apoi Iacov și cei doisprezece fii ai lui sunt patriarhii poporului Israel. În Egipt ajung sclavi. Se naște un popor mic. Iahve, „Eu sunt Cel ce sunt”, îi alege să fie poporul Lui. Un exod al eliberării îi scoate din robia Egiptului în pustie. Aici Dumnezeu încheie cu ei un legământ: devin un popor de împărați și preoți.

Un nou început cu un popor întreg. Moise este împăratul, preotul și prorocul lor, care îi conduce, care mijlocește pentru ei înaintea lui Dumnezeu și care le spune cuvintele lui Dumnezeu. Legea, cele Zece Porunci, fac parte din legământ. Mai târziu, acesta va fi doar Vechiul Legământ. Ca la început, și acum se ajunge la o ruptură. Poporul lui Dumnezeu își face un dumnezeu

văzut, un vițel de aur. Idila este tulburată. Călcarea poruncilor și păcatul din poporul lui Dumnezeu cer reparație și iertare. Se rânduiește o slujbă a jertfelor.

Ca împărați și preoți și ca neam ales, ei erau – sau puteau fi – un exemplu pentru popoarele lumii și astfel un indicator de drum. Ei erau cei care Îi slujeau Dumnezeului Creator cel viu, Îl cunoșteau și trebuiau să radieze ființa și realitatea Lui, trăind ca preoți în prezența Lui, așa cum trăiseră odinioară Adam și Eva în Eden.

Istoria lor merge mai departe, la fel ca a noastră. Se așază în țara Canaan. Durează ani de zile până ajung să aibă odihnă.

Apoi, după o vreme, se spune: Fiecare făcea ce i se părea drept în ochii lui. Căci nu era împărat în țară.

Și chiar dacă cineva este împărat sau are un împărat și tot poporul este alcătuit din împărați și preoți, lucrurile nu sunt automat așa cum le-a gândit Dumnezeu. Așa cum la început chipul lui Dumnezeu a fost vătămat prin păcat, la fel se întâmplă și când împărații și preoții păcătuiesc. Știm cum e când regii și reginele nu se ridică la înălțimea rolului și demnității lor. A fi ceva, a avea un titlu, este un lucru. Cu noi, oamenii, e greu. În noi lucrează un fel de gravitație care se numește păcat. Nu doar că suntem la cheremul lui, adesea suntem compliciti lui. Avem nevoie de ajutor. De salvare și eliberare.

Psalmul 139; Evrei 1:3; Faptele apostolilor 17:27-29; Geneza 4:26; Psalmii 10:16; 24:8; 29:10; Isaia 6:1; Geneza 12:2; Exodul 12; 19:6; 20.

5 Un împărat după inima lui Dumnezeu

Diferiți conducători din istoria biblică aveau funcții aproape împărătești. Ca Avraam, Moise, urmașul său Iosua sau prorocul Samuel. Dar odată cu ridicarea lui David ajungem la prototipul împăratului omenesc. Și astfel el devine și modelul și strămoșul Împăratului care avea să vină și despre care este această carte.

În ciuda slăbiciunilor și pașilor lui greșiți, David este descris ca un om după inima lui Dumnezeu. El devine modelul pentru Mesia cel făgăduit. Pe măsură ce această viziune proorocească se dezvăluie, devine clar că Împăratul care va veni nu va fi pur și simplu încă un fiu al lui David. Va fi un David mai mare, ba chiar Domnul lui David. Sună a ghicitoare fără dezlegare. În Împăratul Isus, această ghicitoare se dezleagă.

Acest nou David devine întruchiparea așteptării lui Mesia. El este simbolul vremii mesianice a mântuirii, care aduce eliberare. Care avea să reunească într-o singură împărăție regatul de nord și cel de sud ale lui Israel, care se despărțiseră, și să readucă la viață zilele de odinioară. Așa erau așteptările. Împlinirea avea să fie puțin altfel. Nu pentru că prezicerile erau greșite, ci pentru că nu au fost interpretate corect.

David este un om după inima lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a închis în inima Lui. Nu pentru că era fără greșală sau chiar fără păcat. Dimpotrivă. În viața lui merg multe prost. Devine adulter și ucigaș, este un tată jalnic. De ce avea el un loc deosebit înaintea lui Dumnezeu? Taina: în ciuda tuturor, David tânjea după Dumnezeu. În mijlocul înfrângerilor și eșecurilor lui îl căuta pe Dumnezeu! Iar și iar. La sfârșitul vieții era un om zdrobit. S-a supus în tot ce voia Dumnezeu. Păcătuse greu și a trebuit să guste amarnic urmările. Oricât de fragilă îi era viața, el trăise harul și bunătatea lui Dumnezeu. Și se putea sprijini pe un legământ, legământul cu David, care garanta o împărăție veșnică cu un nou David.

Istoria lui David le dă curaj tuturor celor care au dat greș! Și noi devenim o parte a acestei istorii. Împăratul-Mesia care va veni va sparge granițele lui Israel. Împărăția lui Mesia care va veni va umple tot pământul.

Cine va fi Cel care într-o zi va avea pe tronul lui David o domnie veșnică? Cine va fi El, DAVIDUS REX, Împăratul din neamul lui David? Și când va fi aceasta?

1 Samuel 16:13; istoria lui David se găsește în 1 și 2 Samuel și în cărțile Cronici. Matei 22:42-45.

6 În așteptarea Împăratului: prorociile

Imaginați-vă că ați face parte dintr-o națiune mică, ce are în spate o istorie zbuciumată și se află în mijlocul unor greutăți. Scrierile sfinte ale acestui popor păstrează multe făgăduințe că va veni un împărat. Unul de neîntrecut, care are tot ce visează oamenii și chiar mai mult. Aceste scrieri, care au luat naștere și au fost adunate de-a lungul unei perioade lungi, vorbesc despre aceasta iar și iar. *Nădejdea poporului Israel este Mesia*. Așteptarea acestui Împărat este bătaia inimii unei națiuni mici. Ea o ține în viață. O nădejde adevărată, vie.

Un lucru lipsește în așteptarea lui Mesia: nimeni nu poate spune exact *când* va veni. Și nimeni *cum* va veni. Adesea se vorbește despre putere și slavă. Dar și despre suferință, moarte și frică. Cum se va împlini? Și pot fi adevărate amândouă în același timp? Textele Bibliei ebraice au trezit așteptări diferite. În privința aceasta, oamenii nu erau de acord, dar erau de acord că El va veni.

În zilele nașterii lui Isus, așteptarea lui Mesia este aproape palpabilă. Pentru cei puțini care sunt inițiați direct, care văd Copilul și pe mama Lui, pentru ei a venit o zi mare.

Așteptările legate de acest Împărat-Mesia nu puteau fi mai mari. Israel, sau ce a mai rămas din el, face parte din Imperiul Roman. Nu Ierusalimul, ci Roma este capitala lumii. Mesia avea să schimbe asta și să întoarcă totul cu susul în jos. Avea să rezolve problema puterii în favoarea lui Israel.

Dar mai putea cineva să conteze pe un Mesia, pe un adevărat Împărat al mântuirii? Ce pleda pentru aceasta? Prorociile, adică prezicerile, se împliniseră de mai multe ori în istoria acestui popor. Și acum? La urma urmei, era vorba de cel mai mare lucru dintre toate. Și din nou avea să se dovedească faptul că Dumnezeu nu poate minți. Ce făgăduiește, aceea împlinește.

Facem un salt mare, drept în mijlocul zilelor în care se împlinește tot ce fusese prezis.

Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.

Mica 5:2

Câteva prorocii: Geneza 49:10; Numeri 24:17; Isaia 7:14; 9:7; 11:1; 40:3-5, 11; 53; Ieremia 23:5-6; Mica 5:2; Osea 11:1; Maleahi 3:1; Psalmul 118:22; Zaharia

9:9; 12:10; 13:7; Psalmii 2; 16:10; 30:3; 110:1 și multe altele.

7 „Evanghelia” împăratului August

Cuvântul evanghelie sună creștin. Dar n-a fost întotdeauna așa. Nu este o invenție a Bisericii. Era un cuvânt obișnuit pentru o veste bună de orice fel și cu orice conținut. Mai ales cultul roman al împăratului folosea acest termen pentru o veste bună despre împărat, despre nașterea lui și despre însușirile lui deosebite, spre binecuvântarea imperiului și a oamenilor lui. Așa spune celebra inscripție de la Priene. Împăratul August s-a născut. Această „evanghelie” se răspândește ca veste îmbucurătoare în Imperiul Roman, despre primul și cel mai mare împărat roman al istoriei:

„Această zi a dat întregii lumi o altă înfățișare; lumea ar fi fost sortită pieirii dacă în cel care s-a născut acum n-ar fi strălucit pentru toți oamenii o fericire comună. Judecă drept cel care recunoaște în această zi de naștere începutul vieții și al tuturor puterilor vieții pentru sine; acum, în sfârșit, a trecut vremea când omul trebuia să regrete că s-a născut. De la nicio altă zi nu primește fiecare în parte și toți laolaltă atâta bine ca de la această zi de naștere, la fel de fericită pentru toți. Providența, care cârmuiește totul în viață, l-a umplut pe acest om, spre mântuirea oamenilor, cu asemenea daruri, încât l-a trimis nouă și generațiilor viitoare ca mântuitor; el va pune capăt oricărei dușmăanii și va orândui totul în chip minunat. În arătarea lui s-au împlinit nădejtile strămoșilor; nu numai că i-a întrecut pe toți binefăcătorii de mai înainte ai omenirii, dar este și cu neputință să vină vreodată unul mai mare. Ziua de naștere a zeului a adus lumii veștile de bucurie [evangheliile] legate de el. De la nașterea lui trebuie să înceapă o nouă numărătoare a anilor.”

Trebuie să avem în minte texte de acest fel dacă vrem să înțelegem cum a înțeles un cititor din Antichitate titlul unei alte opere literare: Evanghelia după Marcu se numește pe sine *Evanghelie*. Marcu îi pune pe Isus și viața Lui alături de împărat. El îi pune pe cititorii și ascultătorii Evangheliei lui în fața unei alegeri.

Ce trebuia să fie valabil pentru August era valabil și pentru Isus și Împărăția Lui. Nu doar termenul evanghelie era marcat de cultul împăratului. Același lucru este valabil pentru cel mai important dintre toate titlurile lui Hristos, „DOMNUL” (în greacă: *kyrios*), și, în sfârșit, și pentru termenul „Fiul lui Dumnezeu”.

Așteptarea iudeilor cu privire la Mesia vede venind un Stăpânitor care îi întrece pe toți și toate. Isus din Nazaret este împlinirea tuturor prezicerilor și așteptărilor.

Ce spune August despre sine și ce se spune despre el nu poate fi împlinit niciodată de un muritor. De aceea este numit zeu, sau și fiu al lui Dumnezeu. Totuși a murit, ca toți ceilalți. Dar acum vine Cineva care va muri și El. Dar nu pentru că trebuie să moară. El moare de bunăvoie. Pentru alții. Și El este Dumnezeu. Fără început – spre deosebire de August. Prin moartea Lui va birui moartea, cel mai mare dușman al oamenilor. Și va înlătura din lume cauza ei: păcatul.

Marcu 1:1; Ioan 10:18; Evrei 2:9-14; Ioan 1:29.

8 Nașterea Împăratului-Mesia

Fiecare naștere este o minune. De cinci ori am avut privilegiul să trăiesc un asemenea eveniment. Chinul și bucuria mamei care naște se schimbă de la o clipă la alta. În Antichitate, nașterile nu se terminau adesea bine pentru mamă și copil.

Nașterea acestui Împărat este și ea o minune. Probabil cea mai mare pe care a trăit-o vreodată planeta noastră. Ce se întâmplă aici – faptul că Dumnezeu devine om – este cu mult peste puterea noastră de înțelegere. Ca Dumnezeu Însuși, Cel cu totul altfel și de necuprins. Dumnezeu Însuși Se face mic. Se reduce la aproximativ 3.500 de grame. Și totuși, Fiul lui Dumnezeu este El Însuși Creatorul și Împăratul universului.

Cum să intre acest Împărat în lumea noastră? Dumnezeu S-a arătat de mai multe ori. În rugul aprins, înfricoșător pe muntele Sinai, adesea ca Îngerul Domnului. Dar acestea au fost doar „vizite scurte”. Acum a sosit vremea lui Dumnezeu, pe care Și-o propusese dintotdeauna: *El vrea să locuiască și să rămână cu oamenii.*

Dumnezeu devine om. Din nou doar trei cuvinte care spun esențialul. Dumnezeu rămâne Dumnezeu când devine om. Dar lasă în urmă ce înseamnă a fi Dumnezeu, atât cât putem înțelege noi, muritorii: tronul ceresc, atotputernicia, domnia. Nu Se ține de ele ca de un lucru de apucat sau de care să Se agațe.

Momentul este hotărât precis în providența lui Dumnezeu. Era împlinirea vremii. Din perspectiva lui Dumnezeu, cel mai bun moment. Din perspectivă seculară, lipsit de însemnătate. Lumea de atunci nici nu-l observă. Împăratul August – am auzit despre „evanghelia” lui – poruncește ca locuitorii imperiului său să fie numărați și înscriși. Pentru aceasta, oamenii trebuie să meargă în cetatea lor de baștină. După un marș pe jos de peste o sută de kilometri al Mariei, însărcinată în ultima lună, cu soțul ei Iosif, din Nazaret până la Betleem, toate casele sunt pline. Este septembrie. Pentru perechea tânără, Iosif și Maria, nu mai este loc la rude în odaia de sus, partea de locuit a unei case israelite. Totuși găsesc adăpost la rude. Dar la parter, acolo unde se aduc animalele peste noapte. Casa e deja plină. Bărbații sunt trimiși afară în timpul nașterii. Nașterea vine imediat și decurge bine. Apoi Îl culcă pe Întâiul născut într-o iesle. O soluție practică. Pruncul doarme bine acolo. Un loc improvizat pentru o naștere. Dar pentru vremea aceea și pentru această

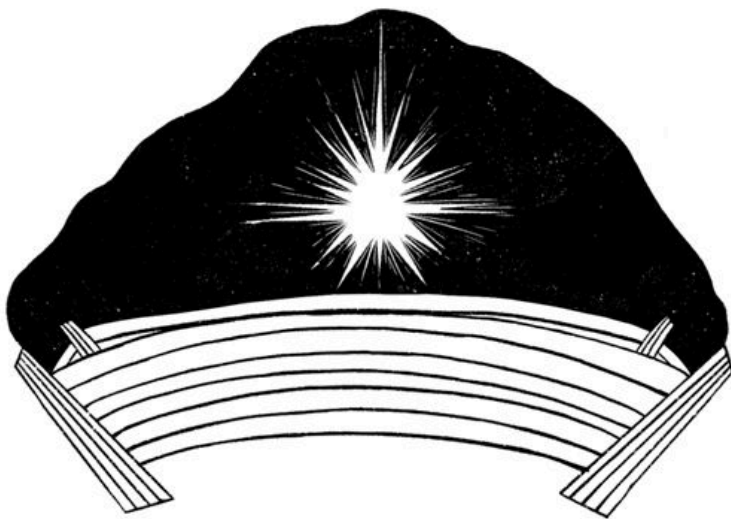
pereche simplă, din cele mai simple condiții, nu ceva neobișnuit. Mai degrabă ceva obișnuit.

Isus n-a venit doar pentru cei bogați și celebri. Nu doar pentru cei respectați și nobili. El a venit pentru cei neînsemnați. A venit pentru oamenii la care alții nu s-ar gândi niciodată a doua oară. Cei obișnuiți. Cei care nu ies în evidență și nu sunt băgați în seamă. Cei uitați și trecuți cu vederea. Asta se oglindește deja în felul nașterii Lui. Creatorul universului S-a născut în cele mai lipsite de spectacol împrejurări. Dumnezeu a făcut ceva atât de spectaculos, încât, 2.000 de ani mai târziu, abia mai putem cuprinde toată greutatea însemnătății lui: Dumnezeu scrie veșnicia în ceea ce este obișnuit.

Și asta înseamnă că poate Dumnezeu, prin Isus, poate scrie o istorie veșnic spectaculoasă în mijlocul vieții dumneavoastră obișnuite, plictisitoare, de zi cu zi, fără nimic deosebit.

Un Împărat care vine în viață așa, ca un prunc neajutorat, care Se încredințează unei perechi tinere, dă un semn. El arată de la început *cum* este.

Este un eveniment cosmic: din Imperiul Part, odinioară teritoriul Babilonului, vin învățați, astronomi, și urmează o stea. Care îi duce exact la locul nașterii. Poate că iudei din Babilon i-au ajutat cu Scripturile lor să înțeleagă ce se întâmplă. Fenomene însoțitoare cât se poate de ciudate. N-au ajuns la Betleem la o zi după naștere. Abia după luni de zile. Găsesc locul și Copilul. Îi aduc cinste acestui Copil cu daruri scumpe. Într-adevăr, s-au închinat micului Copil, așa cum se aduce închinare lui Dumnezeu. Primii care se închină Împăratului iudeilor sunt parți, nu iudei.

La aceasta se adaugă tema mult discutată a nașterii din fecioară. Isus n-a avut un tată pământesc. Iosif nu era tatăl Lui. Asta i-a pus pe Iosif și pe Maria în greutăți unul față de altul, pentru care probabil nimeni nu i-ar invidia. Cerul face totul ca Iosif să înțeleagă ce se întâmplă aici. Reușește să-l convingă că totul este în regulă.

Și necreștini, și creștini consideră nașterea din fecioară o metaforă sau o fabulă. Eu nu. La nașterea din fecioară nu este vorba de constituția biologică și trupească a Mariei. Minunea este lucrarea creatoare supranaturală a lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a făcut ca Maria să rămână însărcinată. „Zămislirea” lui Isus, întruparea, s-a petrecut prin Duhul Sfânt, prin puterea Celui Preaînalt. Cel zămislit și purtat în pânțece a fost *Fiul lui Dumnezeu*. Aceasta este El ca om și în același timp ca Dumnezeu. O taină. Așa trebuia să fie, ca să fie Cel *Sfânt*. Fără păcat. Ca să ne mântuiască de păcatele noastre.

Important este: Împăratul vrea să Se nască în viața noastră. Cel mai simplu adăpost Îi ajunge. N-are nevoie de palat. Viața noastră, cu toate vechiturile din ea, nu merită ca Împăratul să Se mute în ea. Și totuși El o face, pentru că ne vrea pe noi. Și totuși o face, dacă Îl lăsăm să intre.

Am scris acest text în perioada Crăciunului. Cântecul meu preferat are acest refren – nu știu altul mai bun:

*O, veniți să ne închinăm
Împăratului.*

Împăratul slavei

Stăpânul oștirilor

Adeste fideles, Friedrich Heinrich Ranke

Și chiar dacă Hristos s-ar naște de o mie de ori în Betleem, dar nu în tine: tot ai rămâne pierdut în toată veșnicia.

Angelus Silesius

Ioan 1:1-2, 14; Exodul 3:1-6; 19:16-25; Apocalipsa 21:1-3; Filipeni 2:5-10; Galateni 4:4; Luca 2:1-7; Matei 2:1-18; Luca 1:35; Psalmul 2; Ioan 3.

9 Obârșia și trimiterea Împăratului

Multă vreme, Israel, sau ce mai rămăsese din el, nu mai văzuse un împărat. Cel care era acum împărat era un edomit, Irod. Nimic nu era cum ar fi trebuit să fie în această țară mică aflată sub administrația Romei. Adevăratul Împărat al lui Israel trebuia să dovedească prin spița neamului că este urmaș al lui David. Aici nu avea să se împiedice: Isus era un urmaș din seminția lui Iuda, un urmaș din familia lui David.

Isus a existat înainte de nașterea Lui. Nașterea Lui n-a fost o reîncarnare în sensul budismului. El exista ca Fiul lui Dumnezeu, fără început, fără naștere. El este veșnic. Prin El a fost creat universul. Pământul și oamenii.

Fiul a fost trimis la Israel, la poporul lui Dumnezeu. El era dorul acestui popor care Îl aștepta pe Mesia. Așa au spus prorocii. Și așa s-a întâmplat. Multă vreme rămâne ascuns faptul că Isus, Fiul lui David, este în același timp Fiul veșnic al lui Dumnezeu. Mesia aduce la împlinire istoria lui Israel și prorociile lui. Noi, europenii, și națiunile lumii, suntem deocamdată doar spectatori. Isus este unul dintre mulții proroci prin care Dumnezeu a vorbit poporului Său. El este ultimul din lungul șir al prorocilor, cel definitiv și cel mai mare. Dumnezeu Însuși vorbește, pentru că Isus este Dumnezeu.

Isus vine cu o chemare. Vine în lume cu o misiune. El va fi Mesia, Împăratul lui Israel. Vine ca să mântuiască poporul de păcatele lui. Nu de romani.

Trimițându-L pe Fiul Său, Dumnezeu Îl pune pe Isus ca Mesia, „Împăratul uns”. În Isus Hristos, Dumnezeu Și-a început și Și-a întemeiat Împărăția, domnia lui Dumnezeu ca Împărat; în Împărăția Lui domnește Isus – Împăratul. Mai repetăm o dată: ideea de împărat și de domnie împărătească este legată de creația de la început. Dumnezeu a vrut ca cei făcuți după chipul Lui, Adam și Eva, să domnească în această lume. Au dat greș în acest rol, la fel ca mulți împărați mai târziu. Așa că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, ca El să domnească. Pentru totdeauna. Așa cum Și-a închipuit Dumnezeu dintotdeauna domnia.

Acum, ca Împărat, Mesia și Domn al ei, Fiul trimite Biserica – adică pe toți creștinii, indiferent de confesiune. Ea este chemată să mărturisească înaintea lumii aceasta: că Isus este adevăratul Împărat, care va veni din nou, și că numai în El este mântuire. Biserica este chemată să întruchieze, ca popor al

lui Dumnezeu, această Împărăție – domnia lui Dumnezeu. Prin ea, domnia lui Dumnezeu devine vizibilă.

Nu împăratul roman, ci *Isus* este adevăratul Fiu al lui Dumnezeu. El vine dintr-o casă împărătească mult mai veche decât Roma. Vine din casa împăratului David. Acestuia i s-a făgăduit un urmaș care va sta veșnic pe tronul lui David. Acesta n-a fost Solomon, fiul lui David. Acesta este Isus, din arborele genealogic al lui David. Deci tot Fiul lui David. Aceasta este condiția pentru ca făgăduința lui Dumnezeu să se împlinească. Și s-a împlinit: în Isus, făgăduința este împlinită.

Evangelia pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi și care privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, după trup, iar după Duhul sfințeniei, dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților: adică pe Isus Hristos, Domnul nostru.

Romani 1:2-4

Matei 1:1-17; 2:1-15; Luca 23:8-15; Ioan 1:1-3; Coloseni 1:16; Evrei 1; 10:5; Ioan 12:27; 2 Samuel 7:12-16; Romani 1:1-7.

10 Viața Împăratului

A trăi ca un rege, ca un pașă! O zicală care nu se potrivește deloc cu Împăratul care stă aici în centrul atenției. Așa cum a venit în viață, în condiții sărace, fără cînste împărătească, așa Și-a trăit și viața. O viață scurtă, 33 de ani de muncă grea și lepădare de sine.

Se poate rezuma o asemenea viață în acest capitol, în aproximativ 700 de cuvinte? Categorie nu. Sunt doar câteva frânturi de gânduri care fac să strălucească viața Lui împărătească. Și, pe lângă ele, întrebarea pe care o păstrăm în minte: Ce-ar fi dacă viața noastră ar fi rezumată în 700 de cuvinte? Ce rămâne? Își mai amintește cineva de noi după două sau trei generații? Nici n-aș ști cum îl chema pe străbunicul meu, dacă n-aș întreba.

Mulți se gîndesc adesea doar la iesle și la cruce când e vorba de Isus. Dar vremea dintre ele trebuie să fie la fel de importantă. Altfel n-ar fi existat. Viața Împăratului este la fel de importantă ca moartea Lui. Această viață este atât de unică și de prețioasă, atât de curată și de bună, încât moartea lui Isus este nespus de tristă. Cum a putut o viață atât de nevinovată să se sfârșească așa?

Misiunea lui Isus este să-Și mîntuiască poporul, pe Israel, și pe toți oamenii de păcatele lor. Să vestească Împărăția lui Dumnezeu. Venirea Lui o inaugurase. Împăratul era acolo. Și cu El, puterea eliberării. Nu de romani, ocupanții lui Israel. Nu. Eliberare de puterile rele care îi robesc pe oameni. Aceste puteri nevăzute erau și sunt mai nimicioare decât puterea romană de ocupație. Și eliberare de bolile de nevindecă care îi chinuie pe oameni și îi exclud din viața societății. Eliberare și de sfințenia prefăcută, de evlavie legalistă și fățarnică. De cunoașterea Scripturilor fără dragoste și fără viață. Eliberare de așteptări greșite. De egoism. De necredință. Și nu în ultimul rînd, de noi înșine.

Toate acestea caracterizează viața adevăratului Împărat. Odată s-a ajuns până acolo încât iudeii voiau să-L facă împărat. Dar Isus S-a retras. Cunoștea inimile oamenilor și motivele lor. Pentru Împărăția *Lui* este nevoie de inimi înnoite. De inimi care bat în ritmul inimii lui Isus. Care sunt gata să slujească și să meargă pe drumul cel mai de jos.

Viața pămîntească a lui Hristos rămîne în mare parte ascunsă până la treizeci de ani. O viață obișnuită, obositoare, de muncitor, împreună cu frații Lui. Ca meseriaș constructor. Aici Isus nu învață doar meseria. Învață

ascultarea, pe care n-o cunoscuse în țara de unde venea. În cer, Tatăl, Fiul și Duhul, Dumnezeuul triunic, erau uniți într-o veșnică armonie a dragostei și a bucuriei. Pe pământ, Isus, Fiul, S-a dat unei vieți grele. Cine știe când a început să lucreze în construcții? El era Întâiul născut. Despre Iosif, soțul Mariei, nu mai auzim nimic. Poate că Isus a preluat răspunderea pentru familie.

Isus a lăsat în urmă această viață la 30 de ani. La râul Iordan Se lasă botezat de Ioan Botezătorul, cel care Îi pregătise calea. Apoi începe slujirea Lui publică. Misiunea Lui de Mesia. Toate acestea sunt consemnate în patru istorisirii ale vieții Lui, sau biografii. Matei, Marcu, Luca și Ioan. Merită să citiți aceste *Evangelii* – așa se numesc cele patru relatări. Iar și iar. Împreună ele sunt Evanghelia Împăratului-Mesia.

Viața Lui este o veste. Predicile Lui, cuvintele Lui sunt atât de pline de putere, autentice, apropiate de viață, înțelepte, încât oamenii, de uimire, abia mai găsesc cuvinte. Îi vindecă pe cei șchiopi. Pe orbi îi face să vadă. Morții sunt înviați. Demonii fug. Împăratul pornește și cucerește țara. Altfel decât o căpetenie de război. Înțelepciunea și adevărul Lui sunt de neînvins. Puterea dragostei Lui biruie inimile oamenilor. Până astăzi.

El este unul dintre noi și totuși cu totul altfel. O viață fără lux. Plină de lepădare de sine. Fără o casă a Lui. Mereu privit cu bănuială și atacat de conducătorii religioși și de farisei. Urmat de mulți oameni. Din motive diferite. A săturat mulți oameni cu pâine, pe care a înmulțit-o în chip minunat. Dar întotdeauna Îi păsa de inimi, de orientarea cea mai launtrică a vieții, de care Dumnezeu are atâta nevoie ca țință. Îi păsa de inimi care sunt curate sau trebuie să devină curate.

Cu milă, El atinge oameni bolnavi de nevindecat, care sunt vindecați pe loc. O atingere a acestui Împărat schimbă totul. Să ne lăsăm atinși de acest Împărat. Pe nimeni care a venit la El și care vine astăzi la El nu l-a respins și nu-l va respinge vreodată.

*Just one touch from the King changes everything!
O singură atingere a Împăratului schimbă totul!*

Ioan 21:25; 1 Petru 2:22-24; Matei 1:21; Marcu 1; Ioan 6:15; Evrei 5:8; Marcu 6:3; Marcu 9:15; 10:26; Luca 4:32; 8:25; 9:43; Matei 8:20; Luca 5:13; 22:51; Marcu 6:56.

11 Vestea bună a Împăratului

Primul act de domnie al Împăratului este vestirea, predicarea Evangheliei. Vestirea și vindecarea sunt viața Lui de zi cu zi. Nu conduce nicio armată, oamenii pur și simplu Îl urmează și Îl ascultă.

Cum se obișnuia adesea la împărați, mai întâi vine o delegație, ca să pregătească vizita împăratului. Este Ioan, numit Botezătorul, care pregătește calea Domnului, a Împăratului și a lui Mesia. Mesajul lui: nu străzile și casele trebuie curățate, ci inimile. Oamenii trebuie să se pocăiască, să se întoarcă la Dumnezeu și să-și schimbe viața. Un proroc al pustiei, în haină de păr de cămilă, ca vestitor, anunță un Împărat care nu vine în strălucire și glorie.

Întoarcerea la Dumnezeu este și mesajul lui Isus. Când Ioan este aruncat în închisoare, Isus Își continuă slujirea. El vestește Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu: Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie! Domnia lui Dumnezeu, care se apropie, este răspunsul la toate problemele acestei lumi. Numai domnia lui Dumnezeu aduce pace, vindecare, iertare, libertate, siguranță, prosperitate și stabilitate. Domnia lui Dumnezeu, întruchipată în Isus, Mesia, este răspunsul Lui la dictatura împărățiilor lumii și la eșecul lor, ca și la dictatura stăpânitorilor nevăzuți, care își exercită și ei puterea. Adică puterile și stăpânirile lumii de dincolo, care lucrează asupra lumii noastre văzute ca să-i distrugă pe oameni.

Isus este Împăratul acestei Împărății, trimis și pus de Dumnezeu. El Însuși, în persoana Lui, întruchipează vestea Împărăției, Evanghelia. Nu degeaba cele patru relatări despre viața Lui din Noul Testament se numesc Evanghelie. Viața Lui, faptele și cuvintele Lui sunt vestea bună. Și ele spun ce aveau să scrie mai târziu apostolii în epistolele lor.

Când Isus trebuie să-l vindece pe ologul care este coborât printr-un acoperiș până la picioarele Lui, spune ceva neașteptat. Unii Îl credeau probabil în stare să-l vindece pe olog, altfel n-ar fi venit. Dar Isus îi spune mai întâi: *Păcatele îți sunt iertate!* Păcatele sunt o problemă mai mare decât faptul de a fi olog. Isus aduce mai presus de toate rezolvarea problemei păcatului. Aceasta este Evanghelia. Îngerul i-a spus lui Iosif, soțul Mariei:

El va mântui pe poporul Său de păcatele sale!

Cu Isus, fără nicio îndoială, vestea bună sosise cu adevărat. Isus era ceea ce spunea. Cuvintele și viața Lui erau una.

„A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească.”

I s-a dat sulul prorocului Isaia. L-a desfășurat și a citit locul unde scrie:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsăți și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”

Isus a strâns sulul, l-a dat înapoi slujitorului sinagogii și S-a așezat. Toți cei din sinagogă aveau ochii pironiți asupra Lui.

A început să le vorbească. „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură”, le-a spus El. „Voi sunteți martori.”

Evanghelia, care era Isus Însuși și pe care o vestea El, duce la lumină, la viața veșnică. Ca să lăsăm în urmă ce este vechi, păcatele și moartea.

„Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”

Vestea bună și Isus sunt una – nu se poate avea vestea fără El, nici pe El fără veste. Unde este vestită Evanghelia, este vestit Isus.

Evanghelia lui Isus o rezumăm așa: ea ...

face dreptate, nimicește sclavia, luptă împotriva sărăciei, vindecă bolile, iartă datoriile, curăță de păcat, dăruiește viață veșnică, îl primește pe cel marginalizat, îl ridică pe cel de la cea mai de jos treaptă socială și face ca adevărul lui Dumnezeu să se impună pe deplin.

Matei 3:1; Marcu 1:4; 8:28; Luca 3:1-18; Efeseni 2:1-3; Coloseni 1:13; 2:15; Marcu 2:1-12; Matei 1:21; Luca 4:16-22; Ioan 5:24.

12 Uciderea Împăratului: crucea

Evangelhistul Ioan Îl descrie pe Isus ca Împărat. Mai mult decât ceilalți evangheliști. Mai ales acolo unde nu s-ar aștepta nimeni. Unde nu se potrivește deloc. Adică în patimile lui Isus, în istoria suferinței Lui, a arestării, a procesului de condamnare și, în sfârșit, a morții Lui pe cruce.

Aceste patimi sunt îngrozitoare. Nedrepte. Nerușinate. Brutale. Dezumanizante și bestiale. Dar prin acest întuneric credința recunoaște înscăunarea adevăratului Împărat. Cu un dublu înțeles, istoria patimilor mărturisește proslăvirea, înălțarea Împăratului-Mesia.

Isus, Fiul lui David, merge în grădina Ghetsimani. Când Isus îi întreabă pe soldați pe cine caută, ei sunt doborâți de răspunsul Lui ca de o rafală de furtună, când spune: „Eu sunt.” Este ca și cum ar zăcea la picioarele Lui, ale Împăratului.

Cu demnitate împărătească și hotărâre, Isus nu Se apără cu sabia, ca ucenicul Său Petru. Să bea paharul Tatălui – aceasta contează pentru Isus, Fiul: Harul Tău, Dumnezeuule, prețuiește mai mult decât viața, cum spunea odinioară David. Un pahar plin de suferință pentru El, pentru noi, la Cina Domnului, un pahar de mulțumire.

Isus este dus la Ana, socrul marelui preot. Ginerile lui, Caiafa, spusese odată – cu simț politic, dar fără să cunoască însemnătatea cuvintelor lui: este de folos să moară un singur om pentru popor. Cât de adevărat. Un adevărat Împărat moare pentru poporul Său!

Din lumea mică și asuprită a iudeilor, Isus este dus acum în universul imperiului mondial al Romei. Pilat, guvernatorul roman, are puterea și Îl întreabă direct, probabil când sunt amândoi singuri: Ești Tu Împăratul iudeilor?

Isus confirmă că este Împărat. Dar peste o Împărăție care nu este din lumea aceasta. O Împărăție care este mai presus de orice pretenție politică, o Împărăție care nu cucerește lumea prin forța armelor, ca romanii. O Împărăție din lumea cerească. Cu alte legi. O Împărăție care, în persoana Împăratului ei ceresc, se lasă zdrobită de violența brutală a unui imperiu pământesc. Cel puțin așa părea.

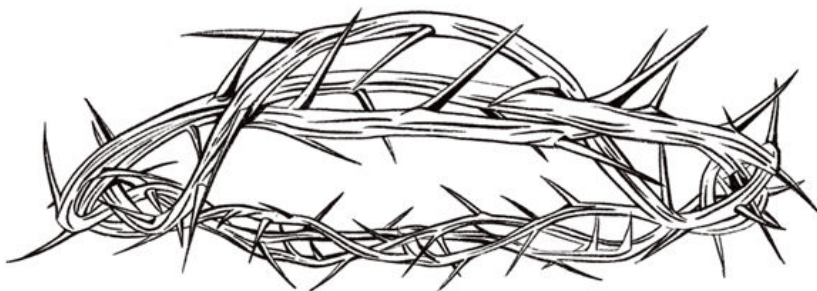
Pentru Pilat este clar: acesta este Împăratul iudeilor. Uimitor ce simț dovedește Pilat. El, romanul și închinătorul la idoli, Îl face oarecum Împăratul iudeilor. Spune deschis mulțimii: „Iată pe Împăratul vostru!” Ba

chiar pune să se bată în cuie, sus pe cruce, o tăbliță cu titlul de împărat. Toți trebuie să știe exact acest lucru. Conducătorii lui Israel și acuzatorii lui Isus sunt provocați de Pilat până la extrem. Căci ei vor moartea Lui, ba chiar moartea Lui pe cruce.

Fără să-și dea seama, Pilat susține adevărul despre Isus: Isus nu are nicio vină și El este Împăratul lor. Iudeii îl aleg pe împăratul Romei. Pe Isus, adevăratul lor Împărat, Îl leapădă.

Următorul lucru pe care îl vedem este Isus cu o cunună de spini și o mantie de purpură roșiatică, pe care I-o pun pe umeri. Caricatura însângărată a Împăratului care a venit ca să mărturisească despre adevăr. Maiestate încununată cu spini.

Spre Golgota Își poartă singur crucea. Acolo Îi smulg hainele de pe trup. Îl bat în cuie pe cruce. O ridică. El este înălțat, așa cum a vestit El Însuși. Împăratul este așezat pe tronul Său: un stâlp de tortură, o cruce de lemn.

Un om gol, însângărat, desfigurat, plin de dureri. Strigătul Lui, înainte să-și dea duhul, este împărătesc, eliberator și mântuitor pentru El, pentru toți, pentru noi: *S-a isprăvit!*

Dat pentru noi. Acest Răstignit este Cel care ne atrage la Sine. Nu Pilat, nu un împărat, ci Isus, Împăratul-Mesia! Acest om, în acest loc de execuție, devine locul nostru de refugiu, locul nostru de ispășire pentru păcate. Aici sângele Lui ne acoperă păcatele și aduce pacea cu Dumnezeu – împăcarea noastră cu Dumnezeu prin sângele crucii Lui. Pacea cu Dumnezeu și pacea între noi, oamenii, devin acum posibile. Mâna însângărată și străpunsă a lui Dumnezeu este întinsă!

Acesta este adevăratul Împărat al lumii, Împăratul cerului, Stăpânitorul întregii lumi și Domnul domnilor! Cine este gata să renunțe la puterea Lui, să schimbe, de dragul nostru, tronul cu crucea, acela este vrednic de închinarea noastră. Iar dacă, pe deasupra, mijlocește înaintea lui Dumnezeu, înaintea

Tatălui Său, pentru iertarea ucigașilor Săi, ne lasă pe noi, oamenii, fără cuvinte. Am meritat noi un asemenea Dumnezeu?

O cruce demonstrează puterea romanilor și distrugerea, nimicirea, ba chiar ștergerea celor răstigniți și a oricărei amintiri despre ei. Cei tari îi înving pe cei slabi. În slăbiciune a fost răstignit Isus. Pentru Dumnezeu, Stăpânitorul universului, aceasta este biruința. Oricât de paradoxal ar părea: biruința dragostei.

Crucea este și rămâne un scandal. Ca semn al credinței creștine, rămâne un scandal. Este o nebunie și o prostie a face dintr-o cruce și dintr-un răstignit întemeietorul unei religii. Nimic din ea nu poate fi înfrumusețat sau romanțat. Este atât de bizar, atât de contradictoriu, atât de întors cu susul în jos. Dar pentru toți cei care cred că pe acest stâlp al rușinii înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu își ating culmea, crucea și ce s-a întâmplat acolo sunt puterea lui Dumnezeu spre mântuire. Spre salvare! Un Dumnezeu care suferă, un Dumnezeu răstignit este o nebunie, dar în același timp vestea care în fiecare zi atinge oameni, îi schimbă și îi face oameni noi.

Istoria lui Iosif este o preînchipuire a lui Mesia – frații lui îl aruncă într-o groapă, îl vând în Egipt, unde, pe căi ocolite și pline de suferință, ajunge vicedomnitor, la fel ca Hristos.

Când a ajuns Iosif la frații săi, ei l-au dezbrăcat de haina lui, de haina pestriță pe care o avea pe el. L-au luat și l-au aruncat în groapă. Groapa era goală: nu era apă în ea.

Geneza 37:23-24

Ioan 18 și 19; Matei 26:36–27:56; Marcu 14 și 15; Luca 22 și 23; Romani 3:21-26; 2 Corinteni 13:4; 1 Corinteni 1:22-24; Coloseni 1:20; Efeseni 2:16; Filipeni 2:8.

13 Ce Împărat

(Cântec în originalul german)

Was für ein König, der sein Land verlässt für mich. Und alles hingibt, was ihm lieb und wichtig ist. Der sich aufmacht und weit in die Fremde zieht, um zu suchen die, die er von Herzen liebt. Der nicht ruht bis auch der letzte seiner Freunde bei ihm ist, der voll Sehnsucht und voll Freude mich in die Arme schließt.

Wer so ist, der ist wahrhaft königlich. Diesen König liebe ich.

Was für ein König, der ein großes Festmahl hält für all die Schwachen und die Armen dieser Welt. Der uns seine Brüder, seine Schwestern nennt, weil er wie wir das Leben hier auf Erden kennt. Was für ein König, der aus Liebe seine Krone niederlegt und sie eintauscht gegen eine, die aus Dornen ist.

Was für ein König, der sein Leben für mich gibt, wo ich doch nicht von edler Herkunft bin. Was für ein König, der dem Tod ins Auge sieht und ihn als Erster ein für alle Mal besiegt. Was für ein König, der den Weg geht, der noch nicht gegangen ist, weil dieser Weg für uns der Weg in die Freiheit ist.

Lothar Kosse, 2011, cu amabila permisiune a autorului.

14 Împăratul în mormânt

Un împărat este înmormântat în mod deosebit. Cu o procesiune mare și un mormânt vrednic de el. Pe infractorii răstigniți îi lăseau atârnați pe cruce zile întregi, ca să-i sperie pe alții. Apoi ajungeau într-o groapă comună, nu departe de cruce. Trupurile lor erau tratate ca niște hoituri de animale. Pe cruce, acești oameni erau zdrobiți. Și orice amintire despre ei era ștersă.

Dar aici atârna Domnul vieții. Omorât împreună cu doi infractori. Ce se întâmplă acum cu El? În drama răstignirii există o mică rază de lumină. Iosif din Arimateea, un membru al Sinedriului, este un ucenic ascuns al lui Isus. Acum a sosit ceasul lui. Acum dovedește că este un ucenic al lui Isus. Fiind un om înstărit, își făcuse din vreme rânduială și își cumpărase un mormânt. Un mormânt săpat în stâncă, cu o piatră mare, grea de câteva tone, în fața lui. Piatra este rostogolită pe un șanț din pământ, în fața intrării în mormânt.

Iosif își ia inima în dinți, intră la Pilat și cere trupul. Pilat, surprins că Isus a murit atât de repede, este de acord. Iosif ia trupul jos de pe cruce. Singur sau cu ajutoare – nu se știe. Îl înfășoară pe Isus într-o pânză de in. Trebuie să se facă repede, Sabatul începe la căderea serii. Îl pune pe Isus în propriul lui mormânt și se gândește că pentru sine va avea nevoie de unul nou.

Multe preziceri (prorocii) s-au împlinit în viața și moartea lui Isus. Un lucru deosebit, care nu se potrivește la niciun alt om. Chiar și despre înmormântare se scrie cu sute de ani înainte: Groapa Lui a fost pusă între cei răi, mormântul Lui laolaltă cu cel bogat.

Adesea, când apostolii istorisesc Evanghelia, menționează mereu că Isus nu doar a murit, ci a și fost îngropat. Nimeni n-ar trebui să treacă asta cu vederea ca pe un lucru secundar. Căci cine este îngropat este mort. Nu leșinat. Nu mort doar în aparență. Toate funcțiile trupului s-au oprit ireversibil. Capitolul Isus este deocamdată încheiat odată cu mormântul.

Dacă odată cu moartea Lui pe cruce totul părea sfârșit, cu atât mai mult odată cu punerea Lui în mormânt. Romanii au sigilat apoi mormântul și l-au pus sub paza unei unități speciale. Cărturarii iudei trebuiau să se asigure că ucenicii lui Isus nu vor veni să fure trupul. Dar din partea lor pericolul era mic, fugiseră. Spre deosebire de ucenici, cărturarii își aminteau că Isus vorbise de câteva ori despre moartea Lui violentă, dar și despre învierea Lui. Ceva plutea în aer. Avea să se mai întâmple ceva?

În vechiul crez creștin se spune: „a fost îngropat și S-a coborât în tărâmul morții”. Domnul vieții pătrunde în fortăreața de neînvins a morții, murind El Însuși și fiind mort. Mai târziu Isus spune despre Sine: Am fost mort.

Ce s-a întâmplat apoi dincolo de moarte, când S-a coborât în tărâmul morții, nu este mai puțin important decât ce s-a întâmplat pe cruce. Dar sigur este că și aceasta s-a întâmplat pentru noi. Pentru oameni muritori, ca să trăim, împreună cu El.

Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.

El a fost luat prin apăsare și judecată. Dar cine din cei din vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu?

Groapa Lui a fost pusă între cei răi, mormântul Lui laolaltă cu cel bogat, măcar că nu săvârșise nicio silnicie și nu era niciun vicleșug în gura Lui.

Isaia 53:7-9

Faptele apostolilor 2:22-46; 3:15; Evrei 2:10; Matei 27:57; Marcu 15:43; Ioan 19:38; Isaia 53:9; 1 Corinteni 15:4; 1 Petru 3:18-22

15 Împăratul în tărâmul morții

Și împărații trebuie să moară. Acest Împărat despre care vorbim aici a suferit o moarte chinuitoare. A fost executat cu violență pe cruce. Apoi a fost pus într-un mormânt săpat în stâncă, închis cu o piatră mare.

Omul este mai mult decât trupul lui. După moarte trăiește mai departe. Conștiința lui, duhul și sufletul lui nu pot fi omorâte. Duhul-suflet corespunde omului întreg; el rămâne și este o persoană deplină în lumea de dincolo. Fără trup material, muritor. Și în afara credinței creștine există nenumărate indicii, ca să nu spunem dovezi, că un om poate exista în afara trupului său și poate percepe cu toate simțurile mediul lumii nevăzute de dincolo.

Această lume de dincolo este tărâmul morții. În Biblia ebraică i se spune *Șeol*. În Noul Testament, lumea de jos, unde stau morții, se numește *Hades*. Acolo există partea pentru cei drepți și cea pentru cei nedrepți. Prima este numită „*sânul lui Avraam*”. Apoi există o *parte cea mai de jos*, în care sunt ținuți îngerii răzvrătiți și căzuți, care s-au amestecat printre oameni înainte de vremea lui Noe și în vremea lui. Ei au avut un rol hotărâtor în faptul că oamenii au căzut atât de adânc în păcat, încât Dumnezeu a tras linie prin potop. Așa istorisește prima carte a lui Moise. Biserica veche proclamă în crezul ei, care până astăzi este rostit cu glas tare de nenumărate ori, în fiecare duminică, de creștini împreună: *S-a coborât în tărâmul morții*. Exact acolo, în lumea de jos, care ne este ascunsă și în care nu se poate intra decât prin moarte, acolo jos și înăuntru a mers El, Hristosul, Împăratul.

Poate i se pare cititorului ciudat și antic. Dar imaginea Bibliei despre lume este destul de simplă: există lumea creată văzută și lumea creată nevăzută. Lumea nevăzută cuprinde cerul, unde locuiește și domnește Dumnezeu. Aceasta este explicată cu cuvinte și noțiuni pe care le cunoaștem din lumea văzută, ca să ne putem închipui cât de cât această lume, care ne este mai mult sau mai puțin ascunsă. Cerul lui Dumnezeu este *sus*. Lumea de jos, tărâmul morții, este întotdeauna *jos, sub pământ*. Sub pământ nu înseamnă doar mormântul, ci lumea de jos, nevăzută, de dincolo, unde sunt morții.

Deși sânul lui Avraam este un loc de odihnă, Biblia ebraică nu descrie totuși Șeolul ca pe un loc unde și-ar dori cineva să ajungă pentru că ar fi atât de frumos acolo. *Șeolul reprezintă moartea și puterea morții, pe care Dumnezeu n-a vrut-o niciodată*.

Noul Testament numește lumea de jos Hades. Așa se numea acest loc și în mitologia greacă. Mai târziu, Hades a devenit stăpânitorul lumii de jos. Acest loc trebuie deosebit de iad. Hadesul și iadul nu sunt același lucru.

Să ne întoarcem la ziua aceea a răstignirii și a înmormântării lui Isus. Privit din afară, se făcuse liniște, trupul chinuit al lui Isus se odihnea în mormânt. Sabatul începea. *Dar Împăratul nu Se odihnea.* Lucruri uriașe se petreceau în lumea de jos. *Împăratul S-a coborât.* Numai ca Unul care murise putea să coboare în acest tărâm al morții. Și să-l întâlnească pe stăpânitorul morții. A coborât în vizuina șarpelui celui vechi și i-a zdrobit capul. L-a biruit pe cel tare, ca să-i jefuiască lucrurile din casă. Ca să-i elibereze pe prizonieri.

Nu ca să sufere mai departe a coborât în Șeol, ci ca să biruiască, să elibereze și să proclame.

A coborât în închisoarea cea mai de jos, la căpeteniile îngerilor căzuți. Lor nu le-a vestit o veste de mântuire, ci o veste de biruință. Trebuiau să știe că planul lor și al stăpânitorului lor al întunericului nu reușise. *Moartea Lui însemna moartea lor. Moartea Lui, pe care o puseseră la cale toate puterile întunericului, n-a fost biruința lor. A fost înfrângerea lor.* Pe neașteptate pentru ei, Îl întâlnesc acum pe Biruitor în locul unde nu L-ar fi așteptat niciodată și aud din gura Lui că a venit salvarea pentru oameni. Nu pieirea muritorilor împreună cu puterile întunericului, ci biruința, mântuirea și viața veșnică s-au împlinit acum și sunt pregătite pentru păcătoși. Pentru păcătoși care nu le-au meritat, dar de care Împăratul are milă.

În Șeol sau Hades erau și toți cei care se temuseră de Dumnezeu și care muriseră până în această zi a răstignirii. Erau în tărâmul morții, dar nu în paradisul ceresc. *Acum vine la ei Împăratul cel fâgăduit, la Avraam, David, Iov și la toți ceilalți. Împăratul slavei intră și este primit și salutat de o mulțime nenumărată. Sunt prinși de război plini de nădejde! Nădejdea lor nu este să rămână acolo. Nici Împăratul n-a venit ca să rămână. A venit ca să-i scoată de acolo și să-i ducă în paradisul ceresc.*

Astfel are loc un mare exod din Hades în paradis chiar în ziua în care a murit Hristos. Căci unuia dintre tâlharii de pe cruce i-a spus cu mare încredere: *Astăzi vei fi cu Mine în rai.* Acest tâlhar Îl urmează pe marele Împărat, care luptă pentru poporul Său și îi duce pe toți în Locul sfânt ceresc, în prezența slăvită a lui Dumnezeu.

În urmă rămân dărmăturile Șeolului și cei din el care n-au crezut. Poate – și nu este exclus – i-a eliberat din lumea de jos și pe aceia cărora le-a vestit acolo mântuirea. Cine Îl întâlnește, cine Îl cheamă, oriunde ar fi, va fi mântuit. El este bogat pentru toți, acest Împărat al slavei plin de îndurare.

Împăratul S-a făcut una cu viața noastră și a devenit om. A trăit viața pe care ar fi trebuit s-o trăim noi. A luat asupra Sa moartea noastră, a luat de la noi păcatele noastre și le-a dus El Însuși în mormânt. Dumnezeu ne socotește moartea Lui ca fiind a noastră, iar noi avem voie să trăim. O viață nouă, veșnică, nemuritoare. A coborât și a sfărâmat fortăreața morții, ca să putem trăi. S-a întors la viață. Moartea Lui este moartea noastră, iar viața Lui este acum viața noastră.

Fiecare pas, întreaga viață a Împăratului a fost necesară pentru mântuire. Altfel, ar fi trebuit să apară doar pentru cruce. Între cruce și înviere, Împăratul a dat o bătălie pentru poporul Său, deși mormântul din stâncă nu lăsa să se vadă nimic din ea. Lupta din lumea văzută fusese dusă, până la moarte. Acum venea lupta din lumea nevăzută. El a jefuit Șeolul și i-a dus pe prizonieri sus, pe muntele Sionului, muntele lui Dumnezeu.

Și astfel, adus la viață nouă, S-a dus la duhurile din lumea nevăzută, care se răzvrătiseră împotriva lui Dumnezeu în vremea lui Noe și care acum sunt ținute închise până la condamnarea lor definitivă, și le-a vestit biruința Lui.

1 Petru 3:19-20

De aceea este zis: «S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor.» Și acest «S-a suit» ce înseamnă decât că înainte Se coborâse în părțile mai de jos ale pământului? Cel ce S-a coborât este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile.

Efeseni 4:8-10

Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.

Apocalipsa 1:17-18

2 Samuel 22:6; Iov 17:16; Psalmii 16:10; 30:3; 68:16-24; 116:3, 8-9, 15; 118:17-27; Isaia 14:9-15; 38:18; 45:2; Ezechiel 31:16; Osea 13:14; Zaharia 9:9-12; Matei 12:28-29, 40; Faptele apostolilor 2:22-36 (Psalmul 16:10-11); Romani 10:6-10 (Deuteronomul 30:12-14); Coloseni 1:16; 2 Petru 2:4.

16 Înviearea Împăratului

Morții nu mai revin la viață. O regulă fără excepție. Nu e o descoperire deosebită, toată lumea știe asta. Moartea, faptul că suntem mărginiți și trecători, nu este un orizont cu care vrem să ne mulțumim. Mulți simt că suntem creați pentru mai mult decât să ne întoarcem în pământ. Asta nu poate fi totul.

Împăratul a pornit la război. Singur, din însărcinarea Tatălui Său. Pentru noi. A înfruntat puterea morții. S-a lăsat învins. A pierdut lupta și tocmai prin aceasta a câștigat-o. A biruit puterea morții. A întors moartea în viață. În timpul vieții Lui a adus câțiva oameni înapoi la viață. Acum este înviat din morți de Tatăl Său. Regula fără excepție este anulată. Dumnezeu Tatăl nu tace la moartea Celui drept. A tăcut în Ghetsimani, când Isus S-a rugat să fie scutit de această suferință. A tăcut când a mers cu Fiul Său pe drumul greu al suferinței. A tăcut când Isus atârna pe cruce. Dar apoi Tatăl a vorbit, Și-a desfășurat toată puterea Lui dumnezeiască și L-a adus pe Isus înapoi la viață.

Crucea este „nu”-ul crud și aspru al oamenilor. Înviearea este „da”-ul demonstrativ al lui Dumnezeu. „Da”-ul Lui pentru Hristos, pentru viață și pentru noi, deși ne purtăm ca dușmanii Lui. Sau nu ne interesează deloc Creatorul nostru.

În moartea lui Isus, Isus întâlnește dușmănia oamenilor. Și dușmănia puterilor întunericului și ale morții. Și devine jertfa care ia locul nostru pentru păcatele noastre. În înviere se pecetluiește faptul că problema vinei, problema păcatelor noastre, este rezolvată odată pentru totdeauna. În favoarea noastră. În înviere, toate puterile nevăzute, dușmane lui Dumnezeu și oamenilor, sunt biruite. Drumul este liber pentru Împărăția lui Dumnezeu! Ce Împărat iese din acest mormânt! Împăratul trăiește! S-a întors biruitor din morți. Viitorul unei vieți noi a început.

Înviat! Isus Însuși este Cel care străpunge moartea și lasă în urmă mormântul închis din stâncă. Își lasă în urmă pânzele de înmormântare, așezate și împăturite, și intră în lumea învierii. Este același Isus pe care Îl cunoșteau ucenicii. Cicatricile de la mâini și de la picioare și din coastă rămân ca amintire veșnică și semn al suferințelor și al morții Lui pentru noi. Dar acum trăiește o existență nouă. Trece prin uși încuiate, nu are nevoie de timp ca să schimbe locul. Mănâncă pește cu ucenicii Lui, Se lasă atins, este și rămâne pentru totdeauna un om adevărat.

Piatra grea de câteva tone de la mormânt este dată la o parte. Nu ca să poată ieși Isus, ci ca ucenicii și femeile să poată intra în mormântul gol.

Această înviere contrazice tot ce cunoaștem. Așa ceva nu se poate! O poveste? Un mit? S-au adus multe ca să se combată acest fapt istoric. Dar aproape niciun eveniment din istoria lumii nu este atât de bine atestat ca acesta. Și asta n-ar trebui să ne mire. Căci de acest eveniment depinde totul. Mormântul era gol. Prea mulți martori oculari L-au întâlnit pe Cel înviat. Ucenici îngroziți de moarte au devenit mărturisitori curajoși ai lui Hristos. Nu se mai temeau de moarte. Prea mulți oameni Îl trăiesc astăzi pe Hristos în experiențe supranaturale, pe care știința nu le poate explica, în care văd și aud.

Învierea Împăratului-Mesia a dus omenirea într-o dimensiune nouă. Ea are loc pentru toți oamenii. Ea lasă moartea și stricăciunea pentru totdeauna în mormânt. Înaintea noastră se află o existență nouă. Viață din belșug. Viața veșnică și o creație nouă reprezintă ceea ce Împăratul nostru a câștigat pentru noi prin luptă. Punându-Și în joc viața.

Învierea Lui ne smulge afară, în viață. Viața care merită trăită a biruit – prin El.

Căci nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea.

Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice în dreapta Ta.

Psalmul 16:10-11

Ioan 2:22; Faptele apostolilor 2:24, 32; 3:15; Romani 4:24-25; 6:4, 9; 8:11, 34; 10:9; 1 Corinteni 15; 1 Tesaloniceni 1:10; Efeseni 2:1-6; Coloseni 3:1; 2 Timotei 2:8.

17 Înălțarea Împăratului

Înălțarea la cer a Împăratului Isus nu este o fugă. Nu e pur și simplu o schimbare de loc: este un eveniment cu urmări uriașe. De fapt, nu mai puțin important decât crucea, mormântul sau învierea. Despre acest eveniment nu se aude aproape nimic. Ne aduce o zi de sărbătoare primăvara, cunoscută în Germania și ca *Ziua Tatălui*. Și totuși, acest eveniment încununează viața și moartea lui Isus.

„Înălțarea la cer” poate suna ciudat, ca o călătorie spre undeva sus. N-a fost o „călătorie”, pentru că așa Isus n-ar fi ajuns niciodată la țintă. A fost o trecere în lumea cerească a lui Dumnezeu, în transcendență, care este cu totul deosebită de lumea noastră văzută, imanentă, dar nu departe de ea.

Isus a trecut prin ceruri într-un alai de biruință. Toate ființele acestei lumi de dincolo se pleacă. N-au altă alegere. Drumul acesta duce până la tronul lui Dumnezeu. Asemănător cu intrarea Lui în Ierusalim, dar totuși cu totul altfel. Căci crucea este în urma Lui.

Un om ne-a deschis și ne-a croit nouă, oamenilor, drumul spre inima de Tată a lui Dumnezeu. El este calea. Acum putem veni acasă. Tatăl ne așteaptă. Vrea să ne primească.

Mai întâi a fost primit *El* acolo, ca un fiu de împărat. Apropo de Ziua Tatălui: Dumnezeu, Tatăl veșnic, Își primește Fiul cu brațele deschise. Îl salută cu bucurie. Cerul se bucură, toți îngerii și toate ființele cerești. Fiul s-a întors. După 33 de ani pe pământ, Se întoarce în palatul ceresc.

A înfăptuit lucruri grele. A adus o mântuire veșnică, o salvare veșnică. O creație nouă s-a născut. Prin faptul că a devenit om, prin moartea și învierea Lui. Nu e de mirare că în palatul de guvernare al universului era așteptat cu atâta dor și acum este primit.

Toate acestea nu sunt o poveste. Sunt realitate, cu urmări mari. Urmărilor nici nu se pot vedea încă pe deplin. Noi, oamenii, suntem direct atinși de ele.

Pentru noi, acest eveniment al înălțării la cer nu poate însemna decât să facem ca Tatăl ceresc. Să-L primim pe Împăratul Isus exact cum L-a primit Tatăl. Să-L așteptăm, să-L primim. El vrea să intre și în viața noastră. Este gata să o facă.

De altfel, când S-a înălțat la cer într-un nor, înaintea ucenicilor Lui, erau acolo doi bărbați, doi îngeri, care au spus: Așa cum a plecat acum, tot așa de sigur va veni din nou. Vizibil, pe nori.

Te-ai suit pe înălțime, ai luat prinși de război, ai luat în dar oameni; cei răzvrățiți vor locui și ei lângă Domnul Dumnezeu.

Binecuvântat să fie Domnul! Zi de zi, El ne poartă poverile, Dumnezeu ne mântuiește.

Psalmul 68:18-19

Marcu 16:19-20; Luca 24:50-53; Faptele apostolilor 1:4-11; Evrei 5:10; 4:14.

18 Încoronarea Împăratului

Încoronările sunt ceremonii pompoase. Nu se face economie la nimic. Un eveniment unic pentru orice regină și orice rege. Sunt invitați oaspeți de rang înalt. Palatul este împodobit. Dar acum vorbim despre cer. În afara spațiului și a timpului, puterea noastră de închipuire este mărginită. Literatura fantasy și science-fiction ne inspiră imaginația. Dar intrarea, primirea Împăratului-Mesia Isus și sărbătoarea încoronării Lui în dimensiunea cerească, de dincolo, pot fi închipuite doar în parte, dacă pot fi închipuite. Dar sunt foarte reale și au urmări de mare anvergură.

Isus este încununat cu slavă și cinste – cu o cunună de biruință! Probabil nu este o cunună din ramuri de măslin. Mai degrabă o metaforă de care ne putem lega. Sărbătoarea încoronării durează zece zile.

Dumnezeu Tatăl, Împăratul universului, Îi dăruiește Fiului Său cel mai înalt loc de cinste pe care îl poate da. Îl face vicedomnitor. Ce spune și face El este ca și cum ar face Dumnezeu. Ca odinioară Iosif în Egipt, ca locțiitor al lui Faraon.

Cinstea pe care I-o arată Tatăl ceresc nu este o favoare de familie sau o obligație. Isus a meritat acest loc. Cât de adânc S-a smerit, atât de sus este înălțat. Un grajd în Betleem, muncă grea, fără avere, disprețuit și, la sfârșit, crucea. Deși El este Creatorul, Împăratul cerului! Numai acest loc de cinste în centrul a tot ce există și cel mai înalt titlu de cinste sunt vrednice de El.

Încă împăratul David a scris aceste cuvinte tainice:

*Domnul a zis Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea până voi face pe vrăjmașii
Tăi așternutul picioarelor Tale.»*

S-a împlinit. Când citiți aceasta, nu e ceva de domeniul trecutului. Toate acestea au urmări. Dacă Isus a fost făcut Domn și Hristos, asta va avea urmări. Mai devreme sau mai târziu. Pentru planeta noastră, pentru fiecare om. Nimeni nu va putea trece pe lângă acest Domn, pe lângă acest *Lord of Lords*.

Pe atunci, nu mult după ce Isus S-a înălțat la cer, creștinii cântau în catacombele și ascunzătorile lor asemenea cântări:

*De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume;
pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ
și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.*

Sau: *Cel ce S-a coborât este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile.*

Și: *... prin învierea lui Isus Hristos, care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a suit în cer și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile.*

De altfel, ca și la înviere, există martori oculari și pentru Împăratul-Mesia înălțat. Fostul zelot Pavel a trebuit să-și dea seama că cine vrea să-i stârpească pe creștini Îl atacă pe Hristos Însuși, Domnul lor. A fost un har uriaș că tocmai lui i S-a arătat Hristos. Nu pentru judecată. Pe drumul spre Damasc, Pavel se află deodată în strălucirea slavei Lui cerești. Ca pe o scenă, în lumina reflectoarelor. Urmarea: orbire. Trei zile mai târziu este vindecat. Urmarea acestei întâlniri: Pavel este complet întors. Imediat, cât de repede poate, Îl vestește pe Isus ca Mesia și Domn. Înțelesese dintr-odată că această Persoană era Mesia, așa cum fusese descris și vestit în prorocii. Totul se potrivea pentru el dintr-odată.

Un alt martor ocular, încă dinaintea lui Pavel, a fost ucenicul Ștefan. Iudeii l-au ucis cu pietre. În timp ce pietrele cad peste el, primește o privire în cerul

deschis. Spre Isus. El stă în slava cerească și Se apleacă spre mucenicul care moare, ca să-l primească la Sine.

Toată puterea I-a fost dată, în cer și pe pământ. El domnește. El are ultimul cuvânt. Dar, și acest lucru este important, felul Lui de a domni este altfel. Nu cum fac împărații, regii și despoții. Domnia Lui este altruistă, dreaptă, adevărată și plină de dragoste. Stăpânirea Lui nu este o putere care constrânge. Răul acestei lumi nu este oprit prin violență. Isus, Împăratul peste toți împărații, face aceasta în felul Lui. Așa cum Îl cunoaștem din Evanghelii. Ne putem încrede în El. El ajunge la ținta Lui. Un cuvânt ajunge, și toate puterile acestei lumi sunt oprite.

Dacă Tatăl I-a dat tronul, atunci nu poate fi altfel decât că primește și tronul vieții noastre! Isus, adevăratul Împărat, nu este un uzurpator de tron. Noi hotărâm cine primește tronul în viața noastră. Oameni, idoli, religii, dependențe, frica – și multe alte lucruri vor să aibă stăpânire peste viața noastră. Stăpânirea Lui este singura care nu ne robește. Singura cu viitor.

De ce parte vrem să stăm? Poate că uneori subestimez măreția plină de putere și slava Împăratului-Mesia al meu, Isus. De aceea Îi putem preda iar și iar tronul vieții noastre. La El este iertare și îngăduință. Mereu un nou început. Nu face reproșuri. Ne primește iar și iar sub domnia harului Său.

M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit Unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui.

14 I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.

Daniel 7:13-14

Correspondentul din Noul Testament:

Isus a răspuns (marelui preot): „Da! Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului!”

Matei 26:64

Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, amin.

Apocalipsa 1:7

Isus a trecut prin ceruri până la tronul lui Dumnezeu. Israeliții din Ierusalim, aceiași care L-au omorât, sunt cuprinși de jale la predica lui Petru de la Rusalii.

Porților, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! Cine este acest Împărat al slavei? – Domnul cel tare și puternic, Domnul cel

viteaz în lupte. Cine este acest Împărat al slavei? – Domnul oștirilor, El este Împăratul slavei!

Psalmul 24:7-10

Evrei 2:7, 9; Psalmul 10:16; Ieremia 10:7, 10; Faptele apostolilor 2:34; Evrei 1:13; Geneza 41:41-46; Efeseni 4:8-10; Psalmul 110:1; Filipeni 2:5-11; 1 Petru 3:22; Faptele apostolilor 9:1-22; 7:54-60; Matei 28:18; Luca 11:23.

19 Împăratul meu al slavei

(Cântec în originalul german)

*Der Wind, der in mir weht
Das Wort, das nie vergeht
Alpha und Omega
Der sein wird, ist und war
Berge verbeugen sich vor seinem Angesicht
Ein Wort und es geschieht
Er kommt und Ängste fliehn

Das ist mein König, König der Herrlichkeit
Sein ist das Reich, die Macht in Ewigkeit
Nichts muss ich fürchten, solange ich weiß
Dass der König der Könige nah bei mir bleibt*

*Der Weg auf dem ich geh
Das Licht auf meinem Weg
Meine Heimat, mein Zuhause'
Deine Nähe füllt mich aus

Das ist mein König, König der Herrlichkeit
Sein ist das Reich, die Macht in Ewigkeit
Nichts muss ich fürchten, solange ich weiß
Dass der König der Könige nah bei mir bleibt*

Tobias / Samuel / Hundt / Harfst

20 Împăratul – Fiul lui David și Fiul lui Dumnezeu

Psalmul al doilea nu are titlu. Este un psalm împărătesc și ne-am aștepta să fie al lui David. S-ar putea, dar împăratul descris aici nu poate fi David și nici fiul lui, Solomon. Mai degrabă, acest psalm arată spre un Împărat unic, care pe atunci nu exista. Unsul din Psalmul 2, Mesia, este Împăratul ales de Dumnezeu. El este uns și pus ca împărat și în același timp uns cu Duhul, ca să-Și împlinească slujba.

În acest capitol ceva mai lung, pe primul plan stă faptul că acest Împărat este Fiul lui Dumnezeu. În Orientul Antic, la egipteni, dar și în Mesopotamia, regele era zeitatea întrupată. Dacă citim Psalmul 2 fără să știm despre cine este vorba de fapt, în acest psalm Unsul este pus împărat pe muntele Sionului, în Ierusalim, și astfel este adoptat ca fiu al Celui Preaînalt. Deci înainte nu era. Nașterea din Psalmul 2 este înscăunarea. Odată cu urcarea pe tron, împăratul este adoptat ca fiu al lui Dumnezeu.

„Totuși Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt!”

Eu vestesc hotărârea Domnului. El Mi-a zis: Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut.

Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire și marginile pământului în stăpânire!

Spre deosebire de situația istorică, aici domnia nu se întinde doar peste Iuda sau Israel, ci peste toate popoarele. Visa cineva la o domnie peste toată lumea?

Visul lui Dumnezeu este să unească toate popoarele sub un singur Împărat unic și să binecuvânteze prin El lumea întreagă. A început cu David, ca imagine originală a împăratului ideal și prototip al Împăratului care avea să vină. Nu al unui împărat oarecare, ci al unuia dintre urmașii lui, cu alte cuvinte, al unui Fiu al lui David. Din seminția împărătească a lui Iuda. Psalmul 2 privește spre viitor și așteaptă o împlinire literală. Psalmul nu este un vis exagerat, este prorocie mesianică în forma ei cea mai curată, care s-a împlinit și se va împlini pe deplin. Astăzi trăim în împlinirea acestui psalm, cum arată Faptele apostolilor 13:32-34:

Și noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, când a înviat pe Isus, după cum este scris în Psalmul al doilea:

„Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut.”

Că L-a înviat din morți, așa încât să nu mai vină în putrezire, a spus-o când a zis: „Vă voi da lucrurile sfinte făgăduite lui David, care sunt sigure.”

Lucrurile sfinte și sigure făgăduite lui David sunt făgăduința făcută lui David, și prin el poporului al cărui împărat era, că va avea pe tronul lui David un Fiu care avea să înceapă o domnie veșnică peste lume (Isaia 55:3). *În Hristos s-a împlinit aceasta.* Israel are într-adevăr însemnătate pentru lumea întreagă. Căci Isus, un iudeu, din seminția lui Iuda, stă acum pe tronul ceresc. El este împlinirea, sau, mai bine zis, mai mult decât împlinirea. *Căci El nu devine Fiu, El este Fiul veșnic al lui Dumnezeu, care S-a făcut om.* Născut de Dumnezeu, El este și ca om Fiul lui Dumnezeu și, pe deasupra, a fost confirmat ca atare prin înviere:

... Evanghelia lui Dumnezeu (pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi), care privește pe Fiul Său (născut din sămânța lui David, după trup, iar după Duhul sfințeniei, dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților), adică pe Isus Hristos, Domnul nostru.

Romani 1:1-4

Psalmul al doilea descrie ritualul urcării pe tron. Evanghelistul Marcu îl preia și îl prelucrează în Evanghelia lui. Însăunarea împăratului din Psalmul 2:7-8

se oglindește mai ales în Marcu 1:11 și 9:7, dar merge într-o altă direcție decât s-ar fi așteptat probabil cititorii iudei, și este apoi desăvârșită în 15:39.

Psalmul 2	Evangelhia după Marcu
Ungerea împăratului și darul Duhului 2:2, 6	„Ungerea” lui Isus ca Împărat 1:11
Înscăunarea pe muntele Sionului (urcarea împăratului pe tron) 2:6	Cuvântul lui Dumnezeu către Isus (și Ioan) (deschiderea cerurilor) 1:11 și 9:7
Vestea lui Dumnezeu către popoare 2:6	Numirea lui Isus ca Fiu al lui Dumnezeu 1:11 și 9:7
Legitimarea domniei și împuternicirea împăratului, numirea împăratului de către Dumnezeu ca Fiu al lui Dumnezeu 2:7	Slava lui Isus la schimbarea la față pe Hermon 9:2-3, 7
Transferul domniei – domnia împăratului Ierusalimului peste toată lumea 2:8	Autoritatea lui Isus în scoaterea demonilor și în minuni
Preluarea însemnelor domniei (toiag de fier – sfărâmarea vaselor de lut) 2:9	Toiagul lui Isus este vestirea Evangheliei Lui 1:14 (pe baza Isaia 11:4 – „toiagul gurii Lui”) Urcarea pe tron a lui Isus – drumul crucii spre Golgota – crucea ca tron 15:16-19, 39

Datorez acest studiu lui Nenad Božović, din volumul colectiv „Christ of the Sacred Stories”, 2017, Tübingen.

Chiar în primul verset, Marcu începe: „Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.” Hristos, Unsul, este Fiul lui Dumnezeu! În sfârșit se poate spune cine este persoana istorică a lui Mesia din Psalmul 2. Dar ce fel de Mesia descrie Marcu? Linia duce direct la cruce, unde nu un iudeu, ci un roman se alătură mărturisirii de la începutul lui Marcu: *Sutașul, care stătea în fața lui Isus, când a văzut că își dăduse duhul strigând astfel, a zis: Cu adevărat, omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!* (15:39)

La început, ca în Psalmul 2, Dumnezeu Tatăl este Cel care Îi vorbește Fiului Său și spune despre El ceva de o însemnătate esențială și în același timp de neînțeles: *Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: Tu ești Fiul Meu preaiubit; în Tine Îmi găsesc toată plăcerea* (1:11). La fel și la mijlocul Evangheliei: *A venit un nor și i-a acoperit cu umbra lui; și din nor s-a auzit un glas care zicea: Acesta este Fiul Meu preaiubit: de El să ascultați!* (9:7).

Coborârea Duhului peste Isus poate fi privită, în lumina înscăunării din Psalmul 2, ca „ungerea lui Isus ca Împărat”: *Și îndată, când ieșea din apă, a văzut cerurile deschise și Duhul pogorându-Se peste El ca un porumbel* (1:10). La Noe, porumbelul s-a întors cu o frunză de măsline, ceea ce ne îngăduie să vedem în porumbel Duhul lui Dumnezeu (ulei de măsline = ungere cu Duhul Sfânt). Prin coborârea Duhului, Isus este legitimat și împuternicit ca Mesia cel mult așteptat. Dumnezeu Însuși, Tatăl, face aceasta: *Am găsit pe robul Meu David, l-am uns cu untdelemnul Meu cel sfânt* (Psalmul 89:20). Se împlinește încă un cuvânt din Isaia: *Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata* (42:1). Relația lui Dumnezeu cu Isus este unică și plină de dragoste, de iubire reciprocă. Ea întrece toate relațiile pe care le cunoaștem și umple faptul că Isus este Împărat, ca singurul Fiul al lui Dumnezeu, cu o dimensiune și o plinătate nemaîntâlnite.

Transferul domniei către împărat, amintit în 2:8, are loc în Marcu 1:11 prin unirea cu Duhul și se vede în autoritatea lui Isus. Isus învață ca Unul care are „autoritate” (1:22, 27); autoritatea Lui se vede și în scoaterea demonilor (1:24), ceea ce seamănă cu autoritatea împăratului din Psalmul 2:9. Autoritatea Lui se vede și din faptul că arătarea lui Isus aduce uimire și admirație (1:27), că vestea despre lucrarea Lui se răspândește (1:28) și că minunile se înmulțesc (1:29-34).

Toiagul de fier din Psalmul 2:9, cu care vrăjmașii sunt sfărâmați ca niște vase de lut, poate fi pus în legătură cu Isaia 11:4, un loc care vorbește despre „toiagul gurii” lui Mesia, plin de Duhul. Dacă aplicăm aceasta la înscăunarea lui Isus din Marcu 1:1-15, „toiagul gurii Lui” poate fi înțeles ca toiagul lui Isus, ca sceptrul Lui împărătesc, *adică sceptrul lui Isus este vestirea Evangheliei de către El* (1:14).

În 2:8, împăratului i se făgăduiesc popoarele în stăpânire și i se dă domnia peste toată lumea. Dacă privim această făgăduință în contextul din Marcu 1:11, se pune întrebarea care popoare l-au fost făgăduite lui Isus în stăpânire și ce înseamnă în acest context „marginile pământului”. Un răspuns poate fi: toate popoarele cărora li se vestește Evanghelia și care o primesc sunt popoarele care devin „stăpânirea” lui Isus. Evanghelia este vestită până la „marginile pământului”. Primul membru al unuiia dintre aceste popoare care devin stăpânirea lui Mesia Isus cel înscăunat este sutașul roman de sub cruce, din 15:39.

În loc de o creștere a puterii Lui politice, cum se aștepta, înscăunarea din Marcu merge în direcția opusă: *Mesia nu urmărește putere politică*. În fața ucenicilor stă un Mesia care va suferi. Înainte de proslăvirea de pe muntele

Hermon, Isus Își vestește o dată suferința, în 8:31-33, după proslăvire încă de două ori, în 9:30-32 și 10:32-34. Dacă avem aceasta în vedere, am putea înțelege de ce în Marcu Isus nu Se prezintă niciodată pe Sine ca Mesia sau Fiul lui Dumnezeu, ci folosește întotdeauna alte noțiuni, care nu trezesc așteptări greșite.

Ultimul pas al înscăunării lui Isus, din 15:39, a fost pregătit înainte în mai multe locuri: mai întâi prin intrarea lui Isus în Ierusalim, prin ungerea lui Isus de către o femeie pentru îngroparea Lui, apoi în procesul înaintea lui Pilat și, în sfârșit, în batjocorirea lui Isus de către soldați. La intrarea lui Isus în Ierusalim, din 11:1-10, și la faptul că El stă pe măgar se poate recunoaște o paralelă cu înscăunarea lui Solomon, care a intrat în Ierusalim pe catârul lui David (1 Împărați 1:38). Aceasta explică strigătul mulțimii, *„Binecuvântată este Împărăția tatălui nostru David”*, din 11:10, care arată că mulțimea aștepta restabilirea casei lui David.

În patimile Lui, Isus este deghizat și îmbrăcat cu recuzita unui rege vasal elenistic, cu o haină de purpură și o cunună de spini. Salutul „Plecăciune, Împăratul iudeilor!” reprezintă salutul obișnuit de omagiu înaintea stăpânitorului și seamănă cu „Ave Caesar”. *Toată scena este gândită ca o caricatură a ritualului împărătesc.* Isus este lovit cu o trestie peste cap și scuipat. După Matei 27:29, trestia I se pune în mâna dreaptă și este făcută astfel „sceptru împărătesc”. Prin această caricatură a ritualului împărătesc, soldații își bat joc de Isus și Îi tăgăduiesc dreptul de a fi stăpânitorul legitim.

Urcarea pe dealul Golgotei (15:22) poate fi înțeleasă ca urcarea lui Isus pe tron. Locul devine astfel opusul Sionului: în timp ce înscăunarea împărătească pe Sion, din Psalmul 2, înseamnă putere politică, pe dealul Golgotei este înscăunat Împăratul-Mesia care suferă. *Crucea însăși reprezintă tronul împărătesc pe care moare Isus ca Împărat al iudeilor.*

Ruperea în două a perdelei templului simbolizează deschiderea accesului la Dumnezeu pentru toate popoarele, ceea ce poate fi pus în legătură cu expresia „îți voi da neamurile în stăpânire” din Psalmul 2:8. Această deschidere are loc în moartea lui Isus: *Prin răstignirea Fiului Său, Dumnezeu este descoperit înaintea tuturor popoarelor.*

La urmă vine mărturisirea sutașului, în 15:39. Spre deosebire de marii preoți iudei, sutașul nu are nevoie de un semn ca să creadă, ci ajunge la credință sub cruce. *Numai sub cruce poate înțelege cititorul cine este Isus și ce fel de Mesia a fost.* Astfel se desăvârșește înscăunarea lui Isus în Marcu.

Ce ne rămâne de spus la sfârșitul acestei plimbări prin Psalmul al doilea și prin Evanghelia după Marcu? Sfintele Scripturi ale Vechiului și Noului

Testament formează o unitate țesută laolaltă și de nezdruccinat. Una nu se poate avea fără cealaltă. *Prorocia este o realitate divină!*

Împăratul a venit și va veni a doua oară. El este Împăratul nostru. Să urmăm fără condiții și înaintea întregii lumi, aici și acum, această chemare, căreia în curând i se va supune lumea întreagă:

11 Slujiți Domnului cu frică și bucurați-vă, tremurând.

12 Dați cinste Fiului, ca să nu Se mânie și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă. Ferice de toți câți se încred în El!

Lucrurile sfinte și sigure făgăduite lui David, ca legământ veșnic:

Când ți se vor împlini zilele și vei fi culcat cu părinții tăi, Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția. El va zidi Numelui Meu o casă și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui. ... Casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie.

2 Samuel 7:12-16

1 Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte?

2 Împărății pământului se răscălbă și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.

6 „Totuși Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt!”

7 „Eu vestesc hotărârea Domnului. El Mi-a zis: «Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut.

8 Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire și marginile pământului în stăpânire!»”

10 Acum, dar, împăraților, purtați-vă cu înțelepciune! Luați învățătură, judecătorii pământului!

Psalmul 2

Un psalm al lui David.

Domnul a zis Domnului meu:

Șezi la dreapta Mea până voi face pe vrăjmașii Tăi așternutul picioarelor Tale!

Domnul va întinde din Sion toiagul puterii Tale: Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!

Psalmul 110:1-2

Unsl în psalmii împărătești: 2:2; 20:6; 84:9; 89:38; 132:10

21 Darul Împăratului

Isus făgăduise. Când va pleca, când nu va mai fi acolo și ucenicii vor trebui să se descurce fără El, va trimite Duhul. Ca locțiitor al Său. Acesta este *Duhul Sfânt*. El este atât de una, atât de identificat cu Isus, încât Isus poate spune că El Însuși vine la ei. Acest Duh este Dumnezeu, la fel ca Isus, o Persoană care este pretutindeni. Omniprezent. Isus, ca Domn și Împărat încoronat, este acum, prin acest Duh, direct lângă toți cei care Îl iubesc. Adică lângă cei care cred în El și Îl ascultă.

Și pentru această zi în care a fost dăruit Duhul există și astăzi o zi de sărbătoare. Un weekend întreg. Evenimentul istoric se numește *Rusalii* (Cincizecimea). Este o sărbătoare iudaică. Sunt cincizeci de zile între Paști, adică învierea lui Isus, și sărbătoarea Rusaliilor. După patruzeci de zile, Isus S-a înălțat la cer. Zece zile mai târziu dăruiește și trimite Duhul peste ucenicii care se rugau în Ierusalim.

Asta înseamnă zece zile de sărbătoare a încoronării și de înscăunare a Împăratului în lumea cerească. Cerul și locuitorii lui jubilează. Fiul s-a întors și a împlinit ce era de făcut ca să salveze lumea. Asta trebuie sărbătorit. Și răsplătit. Tatăl Îi dăruiește Fiului Său – pe lângă cel mai înalt loc de cinste – pe Duhul Sfânt.

Acest Duh este acum mâna și ochiul Împăratului. Trimis peste tot pământul. Hristos este acolo unde este Duhul. El lucrează pretutindeni. Caută, ajută, eliberează, luminează, împiedică nenorociri și aduce și judecată acolo unde nedreptatea a ieșit din orice margini.

Prin acest Duh domnește El, Împăratul-Mesia. Domnia Lui este reală. Printre oamenii Lui, care Îi sunt credincioși. În Împărăția Lui, care – atâta timp cât Împăratul nu s-a întors încă – este nevăzută. Căci politic domnesc cei mari ai acestei lumi. Cei credincioși lui Isus sunt adesea asupriți. Chiar persecutați. Ei aparțin, ca odinioară Isus Însuși, unei *Împărății care suferă*.

Duhul lui Dumnezeu, pe care L-a trimis și L-a dăruit Împăratul, este dovada că El este Împăratul, Cel Preaînalt, Cel întâi născut din morți. Cel care acum, ca om înviat, a primit înapoi toată maiestatea și bogăția dumnezeiască pe care le avea înainte să vină și înainte să fie lumea. Toate acestea le lăsase în urmă când S-a făcut om. Renunțase de bunăvoie. Exact această slavă o mărturisește și o confirmă Duhul lui Hristos pe pământ. Mai ales acolo unde oamenii tânjesc după ea.

Acest Duh viu al lui Dumnezeu – sau Duhul lui Mesia – este legătura care Îl unește strâns cu ucenicii Lui de pe pământ. Distanțele nu sunt o piedică pentru această unitate și părtășie. Duhul mărturisește despre Împăratul-Mesia oriunde oamenii aud Evanghelia și sunt atinși de ea.

Duhul este puterea ucenicilor de a-I fi credincioși Împăratului. El este călăuză lor, antrenorul lor, apărătorul și avocatul lor.

Se aud și unele glume despre acest Duh. Acolo unde apar fenomene inexplicabile, dar cu totul lipsite de importanță, El ar fi cauza. O stafie, ca să zicem așa. Important rămâne: acest Duh este neîncetat la lucru. Cu posibilități dumnezeiești, nemărginite. Pentru ca oamenii să-L întâlnească personal pe Împăratul. Și să vină acasă, în Împărăția Lui. Ea este deschisă pentru toți. Invitați în mod deosebit sunt cei slabi. Cei care se îndoiesc. Cei care au stricat totul de-a binelea. Păcătoșii care știu că sunt păcătoși. Și cei care se cred oameni buni și încă nu știu că au la fel de mult nevoie de El.

Acest Duh al lui Dumnezeu, acest Duh al lui Hristos, lucrează în prima linie, cu inima lui Isus și cu inima Tatălui, când este vorba de salvarea lumii. Am fi uimiți peste măsură dacă am putea vedea lumea nevăzută prin niște ochelari speciali, în culori. Pe de altă parte, nici nu ne putem închipui cum ar arăta lumea noastră dacă acest Duh n-ar fi fost dăruit de Împăratul.

De aceea este zis: «S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor.»

Și acest «S-a suit» ce înseamnă decât că înainte Se coborâse în părțile mai de jos ale pământului?

Cel ce S-a coborât este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile.

Efeseni 4:8-10

Ioan 14:18, 28; 16:4, 7; Faptele apostolilor 1:5-8; 2; 5:32; Apocalipsa 1:4; 5:6; 2 Corinteni 3:17.

22 Împăratul ca dăruitor binefăcător și ca dar

Împăratul bun și ideal din Antichitate se deosebea prin binefaceri, prin care, firește, cerea și prețuire și ceva în schimb, ca loialitatea. Așa funcționau lucrurile atunci. Împăratul ideal din Antichitate este un binefăcător generos, care se dăruiește pentru binele supușilor săi. El domnea, printre altele, prin binefaceri făcute la vedere. Poate că acesta era mai mult un clișeu decât realitate.

Isus este Hristosul, Mesia cel împărătesc, Împăratul uns din neamul lui David. Așadar, când este vorba de Hristos, motivul Împăratului este mai mult sau mai puțin prezent. Ca Împărat al lui Israel și al întregii lumi.

Epistola către Romani folosește motivul Împăratului în mai multe locuri. Temelia pentru aceasta o pune Pavel chiar la început, în 1:3-4:

... ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi, și care privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, după trup, iar după Duhul sfințeniei, dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților: adică pe Isus Hristos, Domnul nostru.

Apoi revine la aceasta iar și iar și clădește pe ea. Cu aceasta se și încheie epistola, cu Cel care va domni ca Împărat și în care vor nădăjdui neamurile (Romani 15:7-13). Suferința Lui și faptul că a fost gata să Se jertfească nu pot face credincioșia lui Dumnezeu să tacă: Dumnezeu Îi dăruiește domnia peste univers, dăruindu-I tronul. Domnia lui Adam de la începutul începuturilor este marcată de neascultare, păcat și moarte. Domnia lui Hristos, în schimb, de ascultare, neprihănire și viață. Moartea n-a putut să-L țină, El a fost înviat prin slava lui Dumnezeu și acum este înscăunat la dreapta lui Dumnezeu. Imaginea ideală a lui Pavel despre Împărat este de-a dreptul programatică, este un dialog mesianic în Romani 5–8 și în toată epistola.

Romani 5:1-11 este un rezumat a tot ce s-a spus până acolo și în același timp temelia pentru ce urmează. Acest text este încadrat în versetele 1 și 11 de cuvintele „*prin Domnul nostru Isus Hristos*” (așa cum toată epistola este încadrată împărătește între 1:1-7 și 15:7-13). Acest text al lui Pavel poate fi privit din perspectiva binefacerii sau a dărnicii împărătești. Aceasta aruncă asupra lui o lumină deosebită și probabil că așa l-au înțeles și cititorii de la început.

Darul împărătesc nespus de mare îi eliberează, îi întărește și îi păzește pe cei care îl urmează pe împărat. Așa este și la Hristos și ai Lui.

Împăratul ideal aducea poporului său sau unei cetăți pace și împăcare. *Avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.* Prin El, Binefăcătorul împărătesc, avem acces la Dumnezeu. Acces în odăile împărătești. Acolo suntem primiți ca cetățeni, avem voie să locuim acolo, 24/7. Pentru cineva care nu era vrednic, necunoscut și neînsemnat, sau pentru un dușman, acest acces era cu totul cu neputință.

Pavel Îl descrie pe Mesia aducând o jertfă, cum făceau și împărații din Antichitate. Dar această jertfă este El Însuși, prin dăruirea vieții Lui. Se putea întâmpla ca un împărat să se jertfească în război pentru poporul său sau să fie gata să o facă. În orice caz, aștepta acest lucru de la supușii lui, mai ales de la soldații lui.

Dar ceea ce lasă în urmă orice schemă obișnuită a împăratului binefăcător din Antichitate este *cui îi folosește aici binefacerea*. Nu cei drepti și vrednici sau cei onorabili sunt cei care au aflat aici har, ca la împărați. Aici sunt păcătoșii, dușmanii, cei vrednici de moarte. *Aceasta este marea surpriză: un Împărat moare pentru dușmanii Săi și nici măcar nu poate aștepta ca ei să-I slujească, așa cum se știa în Antichitate.* Căci acolo un dar se dădea cu așteptarea de a primi ceva în schimb, sub orice formă. Așa funcționa, în orice caz, binefacerea.

Și tema suferinței este tratată în cadrul acestui dialog împărătesc. Un dar împărătesc ar însemna în mod normal sfârșitul suferinței. Dar aici suferințele rămân, pentru că vor lua sfârșit definitiv abia în viitorul slăvit al Împărăției mesianice a lui Dumnezeu. A răbda în suferință și a se lăuda chiar cu suferințele este un mod de a-și exprima loialitatea față de Împărat, față de Hristosul nostru.

1 *Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.*

2 *Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.*

7 *Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul său, poate s-ar găsi cineva să moară.*

8 *Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.*

10 *Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.*

11 *Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am câpătat împăcarea.*

Romani 5:1-11

Și iarăși este zis: «Neamurilor, bucurați-vă împreună cu poporul Lui!»

Și iarăși: «Lăudați pe Domnul, toate neamurile; preamăriți-L, toate popoarele!»

Tot așa, și Isaia zice: «Din Iese va ieși o Rădăcină, care Se va scula să domnească peste neamuri; și neamurile vor nădăjdui în El.»

Romani 15:10-12

23 Bogăția Împăratului

Un împărat este bogat. În mod normal. Are averi mari. Dar ce este bogăția într-o lume trecătoare? Și ce valoare are bogăția dacă a fost jefuită de la propriul popor? Dacă doar puțini sunt bogați, dar mulți sunt săraci?

Împăratul-Mesia Isus este Fiul lui Dumnezeu. El este Moștenitorul care primește totul. Universul întreg. Tot ce există. Totul este al Lui.

Bogăția nu înseamnă doar avere materială. Există calități etice și morale în care cineva poate fi sărac sau bogat. Bunătatea, harul, dragostea și dreptatea, adevărul și blândețea, dărnicia și înțelepciunea sunt calitățile pe care ni le dorim la un împărat. Isus le-a trăit ca om. Aceste trăsături I-au rămas; și ca Cel Preaînalt a rămas așa cum Îl descriu Evangheliile.

Puterea și bogăția îi schimbă adesea pe oameni. Nu întotdeauna spre bine. Isus a fost, este și rămâne același în veci. Pentru noi, oamenii, aceasta este o veste bună. O constantă. Pentru noi, lucrul pe care ne putem bizui.

Bogăția Lui în slavă întrece aurul, argintul și criptomonedele. Bogăția Lui este noua creație, dincolo de moarte și de stricăciune.

Impresionant este să citim că El îi privește pe *oamenii* pentru care a murit și care Îi sunt devotați ca ucenici credincioși drept bogăția Lui. Ca averea Lui prețioasă. Oamenii sunt cea mai mare bogăție, dacă suntem sinceri. Ei ne fac viața bogată, fără ei am fi săraci.

Isus îmbogățește. *El Își împarte toată bogăția, locul Lui de cinste, cu toți cei care vor să fie ai Lui.* Doar știți – așa spune un cuvânt din Biblie – prin ce s-a arătat harul Domnului nostru Isus Hristos: *El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.*

Când e vorba de lucrurile bune, noi, sau cei mai mulți dintre noi, nu avem mare lucru de oferit. Să recunoaștem sincer: suntem cerșetori. Iar El este Împăratul care a devenit sărac. „Prinț și cerșetor” de Mark Twain este istorisirea strălucită a fiului de rege Edward, care își schimbă hainele cu cele ale băiatului cerșetor Tom. Dintr-o greșeală este luat drept Tom și trăiește apoi viața unui cerșetor. O comparație slabă, dar totuși potrivită. Isus lasă în urmă slava cerească, strălucirea veșnică. Nu Se agață de ele. De bunăvoie renunță la toate acestea, ca să ajungă la noi. Ca să vedem și să auzim de aproape cât de serios vorbește. Bogăția noastră a fost ținta Lui.

Acum este din nou acolo de unde a venit. A primit înapoi tot ce avusese. De data aceasta ca om. Ca să poată împărți totul cu oamenii. Bogăția Lui este

slava Lui personală, slava Lui de DOMN. Și sfințenia Lui. Prorocul Isaia a avut o viziune care îl face să se cutremure. Îl vede pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt. Îngerii Îl înconjoară și Îi slujesc. Îngerii strigă despre Cel de pe tron: *Sfânt! Sfânt! Sfânt!* Isaia este atât de îngrozit, încât spune: *Vai de mine, sunt un om păcătos*. Căci ochii mei au văzut ce de fapt nu se poate vedea: *Căci ochii mei au văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor*.

Împăratul-Mesia este ca un miel. Dar în același timp și ca un leu. Slava Lui este sălbatică, neîmblânzită și înfricoșătoare, dar în același timp plină de dragoste, blândă și prietenoasă. Dumnezeu și Hristosul Său rămân și o taină pentru noi. El este mai mare decât putem gândi. Nu trebuie să ne fie frică. Dar evlavie, da. Păcatele lui Isaia au fost iertate. Când Isus ne curățește cu sângele Lui, putem trăi în lumina Lui. Dragostea desăvârșită izgonește frica.

Bogăția Lui este bogăția noastră. El nu este doar generos, este risipitor când este vorba de oamenii Lui. Să pornim și să cunoaștem această bogăție. Ce Împărat, care nu strânge impozite, ci îi umple de daruri pe toți locuitorii Împărăției Lui!

Nimeni nu este ca Tine, Doamne! Tu ești mare și mare este Numele Tău prin puterea Ta. Cine nu se va teme de Tine, Împăratul neamurilor? Da, de Tine trebuie să se teamă; căci între toți înțelepții neamurilor și în toate împărățiile lor, nu este nimeni ca Tine.

Ieremia 10:6-7

Psalmul 50:10; Evrei 1:2; 13:8; 2 Corinteni 8:9; Isaia 6:1-7; Ioan 17:22; Efeseni 2:6-7.

24 Împăratul nostru: mijlocitor și apărător

Un împărat era socotit un mijlocitor între zei și oameni. Așa erau concepția despre lume și credința în Antichitate. Rolul lui de mijlocitor se exprima în funcția de preot cel mai înalt în rang. Despre August și „evanghelia” lui am auzit deja. El este primul împărat care preia titlul de Pontifex maximus și astfel, ca împărat, se face și conducătorul religios suprem.

Titlul de Pontifex maximus îl desemna la început pe paznicul suprem al cultului zeilor romani din vechime și a trecut apoi asupra împăraților romani. Politica și religia erau strâns împletite în vremea aceea. Astfel, de la Nimrod în Babel până la faraonii din Egipt, religia și politica erau într-o singură mână.

Pontifex înseamnă *constructor de poduri*. El păstra legătura cu lumea zeilor.

Toate aceste funcții și demnități se unesc în chip desăvârșit în Isus, Hristosul. El nu este doar sfârșitul slujbei preotești a lui Aaron din Vechiul Legământ. El este sfârșitul oricărui cult al zeilor, cu slujbele lui de preoți și de jertfe, așa cum era obișnuit la romani și la celelalte neamuri și cum era credința prezentă pretutindeni și de fiecare zi.

Hristos este Cel care Și-a dus poporul la Dumnezeu. El este Cel care mijlocește la Dumnezeu pentru poporul Său ca Mare Preot – dacă vreți, ca Pontifex maximus. El intervine pentru noi și cere pentru noi binecuvântarea și ajutorul lui Dumnezeu. Iese ca Preot împărătesc din Locul sfânt ceresc la poporul Său și ne aduce binecuvântare.

El mijlocește pentru noi cum nimeni altul nu poate. Ne înțelege, ne cunoaște inima și sufletul, știe ce ne lipsește și ne aduce cu toate acestea la tronul Celui Preaînalt. De aceea suntem în cele mai bune mâini la El. El este Mijlocitorul dintre Dumnezeu și om. El este Cel care a restabilit relația cu Dumnezeu și a făcut pace prin sângele Lui, vărsat pe cruce.

Pentru că Isus nu vine din seminția lui Levi și nu face parte din familia lui Aaron, ci S-a născut din seminția împărătească a lui Iuda, Dumnezeu a rânduit o nouă ordine preotească. O pregătise, adică o făcuse posibilă, cu mult înainte de preoția lui Aaron. Acum Hristos este Preot după rânduiala lui *Melchisedec*. Acesta a trăit în vremea lui Avraam și l-a întâlnit pe el, tatăl celor credincioși. Era împărat al Salemului și preot al Dumnezeului Celui Preaînalt. Deci împărat și preot în aceeași persoană. În această „funcție

dublă”, el este o preînchipuire a Domnului Isus Hristos. Acesta este pus de Dumnezeu Preot și Împărat în veac.

Dar El, fiindcă rămâne în veac, are o preoție care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.

Evrei 7:24-25

1 Petru 3:18; Evrei 2:17; 4:14-16; 5:5-10; 7:25; 8:6; 9:15; 12:24; Romani 8:34; 1 Timotei 2:5; Geneza 14; Psalmul 110:4.

(Cântec în originalul german)

Heilig, Heilig, das Lamm Gottes

Das geopfert ist

Lob und Ehre, sei Dir dem König

Auf dem Gnadenthron

Die ganze Schöpfung singt und

Preist dich, den König

Du bist mir alles Herr

Und ich will dich ehren

Text: Anja Lehmann

25 Înțelepciunea Împăratului

Pentru un popor, împăratul lui era cel mai înțelept dintre toți oamenii. Chiar dacă era doar un zvon. Un împărat era și judecătorul suprem al poporului său. El avea ultimul cuvânt. Judecata lui avea urmări pentru oameni, de aceea trebuia să fie adevărată și dreaptă.

Cu mult timp în urmă, două femei au stat înaintea împăratului Solomon. Se certau pentru un copil nou-născut. Fiecare născuse un copil. Unul a murit. Mama copilului mort l-a schimbat pe ascuns pe cel mort cu cel viu. Mama înșelată observă imediat. Dar cum putea să dovedească înșelătoria, fără test genetic? Cum să hotărască Solomon, dacă nu fusese de față, dacă nu existau martori? Solomon ia o sabie, ca să taie pruncul în două. O jumătate pentru fiecare femeie. După reacția femeilor își dă seama care este adevărata mamă. Mama adevărată vrea să cruțe copilul, chiar dacă îl primește înșelătoria. Celeilalte însă îi este totuna dacă este omorât copilul. O înțelepciune uluitoare. Solomon nu îi ceruse lui Dumnezeu bogăție și putere, ci înțelepciune. Și i-a fost dăruită. De aproape și de departe veneau oameni să-i ceară sfatul.

Isus a spus odată ceva ce aproape că scapă la citire: „Căci ea – regina din Saba – a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul *mai mare decât Solomon!*” Isus impresiona prin înțelepciunea Lui. Când vorbea și predica, se deschidea o altă lume. Altfel decât cea a cărturarilor. Duhul înțelepciunii vorbea prin El. Înțelepciunea Lui era din cer, curată, pentru oameni simpli. Nu pe deasupra capetelor lor. Cuvintele Lui erau ca apa cea mai limpede de izvor. Înviătoare, dătătoare de viață, curățitoare.

În Hristos, Împăratul-Mesia, ne întâlnim cu înțelepciunea lui Dumnezeu. Ea se ocupă de noi, oamenii, pentru că suntem într-o criză fără ieșire. Înțelepciunea Lui se îngrijește de noi. Și ne duce la libertate. Un adevărat exod. Împăratul ne scoate afară. El cunoaște drumul. În El, spune apostolul Pavel, sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței. A fi la El, a asculta de El, este cea mai bună hotărâre pe care o poate lua cineva.

Înțelepciunea este capacitatea de a pune în practică, în viața de zi cu zi, cunoștințele și experiența și de a lua hotărâri bune. Hotărâri care sunt bune pentru toți. Care au viitor. Chiar dacă astăzi ar însemna tăieri dureroase și renunțări.

Politicienilor le dorim înțelepciune. Îi binecuvântăm cu înțelepciune în Numele Împăratului nostru. Sarcina lor este mai mult o provocare decât un privilegiu. Cine are cele mai bune soluții, cine are răspunsurile de care au nevoie cei care guvernează, ca să conducă o națiune prin vremuri grele? Și politicianilor noștri le stă cerul deschis, ca să repete rugămintea lui Solomon.

Cine simte că îi lipsește înțelepciunea să i-o ceară acestui Împărat, celui mai înțelept Împărat al tuturor timpurilor! El spune că o dăruiește bucuros oricui I-o cere. Fără să facă reproșuri. Eșecurile și păcatele pe care le recunoaștem nu sunt pentru El un motiv să-Și rețină înțelepciunea.

Ce Împărat, care Își dăruiește din înțelepciune și n-o păstrează pentru Sine! Să învățăm de la El. Înțelepciunea este mai mult decât cunoaștere. Este o viață alături de Împărat. În părtășie cu Cel care este numit *Înțelepciunea*, care era la Dumnezeu înainte să existe pământul. Frica de acest Domn este începutul înțelepciunii.

Înțelepciunea care vine de sus este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică.

Iacov 3:17

1 Împărați 3:5-10; 3:16-28; 4:21-5:18; Luca 11:31; Coloseni 2:3; Marcu 1:22; Proverbe 1:7; 8:22-30; 1 Corinteni 1:30; Iacov 1:5; 3:13-17; Apocalipsa 5:12.

(Cântec în originalul german)

EIN KÖNIG VOLLER PRACHT,

Voll Weisheit und voll Macht.

Die Schöpfung betet an, die Schöpfung betet an.

Er kleidet sich in Licht. Das Dunkel hält ihn nicht

Und flieht, sobald er spricht, und flieht, sobald er spricht.

So groß ist der Herr, sing mit mir.

So groß ist der Herr.

Ihn preisen wir.

So groß, so groß ist der Herr.

Von Anbeginn der Zeit bis in die Ewigkeit

Bleibt er derselbe Gott, bleibt er derselbe Gott.

Als Vater, Sohn und Geist, den alle Schöpfung preist,

Als Löwe und als Lamm, als Löwe und als Lamm

Text: Arne Kopfermann

26 Legea împărătească a lui Isus

Pentru grecii din vechime, și pentru iudei, un împărat bun era unul care făcea legi bune. Și le împlinea și el însuși. Dacă Isus este Împărat, ce legi a dat? A fost un legiuitor? Isus i-a șocat pe contemporanii Lui iudei când a spus următoarele în așa-numita Predică de pe Munte:

„Ați auzit că s-a zis: Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău. Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri și rugați-vă pentru cei ce vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți.”

Să-i iubească pe romani? Este scandalos. Asta întoarce totul cu susul în jos. A porunci iubirea de vrăjmași este una, a o și trăi este alta. Istoria patimilor lui Isus dovedește că El Își împlinește și El Însuși porunca. Deși, la cererea Lui, ar fi stat gata douăsprezece legiuni de îngeri ca să-L salveze, El renunță să fie eliberat. Nu Se apără. În ceasul morții Lui, pe cruce, Se roagă pentru călăii Lui:

Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!

Împăratul-Mesia era Legea întruchipată. El era Logosul, adică Cuvântul lui Dumnezeu. În Predica de pe Munte, oarecum manifestul Împărăției Lui, El arată că iubirea de vrăjmași este ființa Tatălui ceresc. Și a fost dintotdeauna. El a trăit nu doar porunca dragostei, ci și pe cea a iubirii de vrăjmași. A face ca El este condiția pentru a deveni fiu și fiică a acestui Tată. Fiul cel unic, vicedomnitorul lui Dumnezeu, întruchipează această ființă a Tatălui Său. Dragostea este bătaia inimii Împărăției Tatălui, care Își iubește Fiul. Și care face din această dragoste măsura Împărăției Sale.

Ca Împărat, Isus a dat poporului Său o poruncă nouă, pe care a trăit-o El Însuși mai întâi:

„Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.”

Iacov, fratele trupesc al lui Isus, înțelesese și scrie:

Dacă împliniți în adevăr legea împărătească, potrivit Scripturii: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”, bine faceți.

Acest Împărat era în totul ceea ce spunea și cerea. Nu o poruncă arbitrară, doar ca să-Și arate dreptul de a fi legiuitor. Porunca Lui este dragostea fără condiții, care poate birui dușmănia și poate schimba oamenii ca nimic altceva.

În Împărăția Lui este în vigoare legea Lui. Întotdeauna. Unde nu este urmată, acolo nu este Împărăția Lui. Și cine nu urmează această poruncă nu face parte din această Împărăție.

Legea lui Hristos, a Împăratului-Mesia, înseamnă a purta povara celuiilalt. Este o lege a libertății. Deci o lege care face liber. De noi înșine. Și poate pe aproapele de povara lui. Așa cum a făcut Împăratul cu povara noastră, pe care ne-a luat-o de pe umeri.

Cine n-ar vrea să aibă un asemenea Împărat?

Așadar, dacă vă călăuziți cu adevărat după legea împărătească, așa cum este scrisă în Scriptură: «Iubește-i pe semenii tăi ca pe tine însuși!», atunci faceți bine și drept.

Iacov 2:8

Matei 5:43-48; 26:53; Luca 23:34; Ioan 1:1-3; Coloseni 1:13; Ioan 13:34; Iacov 1:25; 2:8, 12; Galateni 6:2.

27 Însărcinarea Împăratului

Un împărat își exprimă dorințe care sunt înțelese ca porunci. El le dă însărcinări supușilor lui. Ei împlinesc cât pot de bine ce cere el. Când S-a înălțat Isus la cer, le-a dat ucenicilor Săi o însărcinare:

„Când L-au văzut (ucenicii), I s-au închinat. Dar unii s-au îndoit. Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis:

Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.

Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit.

Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Într-adevăr, aici stă Împăratul cerului și al pământului – cine altcineva are toată autoritatea, nu doar pe pământ, ci și în cer? Dar această putere El nu o folosește ca să-i supună pe împărații și neamurile pământului. Nu, cine dă porunca iubirii de vrăjmași vrea să-i *câștige* pe oameni. Nu să-i silească. El Își folosește puterea pentru ca toate popoarele să recunoască cine este El și cum este El.

La urma urmei, puterea și autoritatea Lui sunt atotcuprinzătoare și reale. Acest Împărat poate încheia istoria acestei planete în orice zi. Ar putea face lumea să-I vadă și să-I simtă puterea și stăpânirea. Așa fac dictatorii. Domnia Lui este altfel. Legea Lui este legea libertății. Oamenii trebuie să-L urmeze pe Isus și să-L cinstească din convingere.

Visul Împăratului este ca toți oamenii să-L cunoască și să devină ucenicii Lui. Ca să le dăruiască ce nu pot primi nicăieri altundeva: har, iertare, viață veșnică, libertate, odihnă.

Cum pot oamenii să-L cunoască pe acest Împărat, care este acolo pentru ei? Toți ucenicii au privilegiul de a-i duce pe oameni la acest Împărat. Să ne închipuim lucrul acesta la propriu. Pe de o parte, să avem bunăvoința Împăratului universului, să-L cunoaștem personal, ba chiar în particular, 24/7, să avem mereu și neîntrerupt audiență la El. Și să avem voie să-i aducem cu noi pe toți cei care întrebă de El sau care află de El prin noi. Să-i ducem la Împăratul! Și să știm că toți sunt mai mult decât bineveniți la El. Pentru că El îl așteaptă pe fiecare.

Și totuși: Cum Își revendică acest Împărat-Mesia Isus lumea ca proprietate a Lui? Trimițând în lume soli cu vestea bună. Ei Îl vestesc pe adevăratul

Împărat și, prin aceasta, ascultarea credinței. Astfel, Evanghelia este și ca o poruncă pe care omul o împlinește. Mesajul este clar: împăratului lumesc și poruncilor lui li se dă ascultare. Domnului Isus, Domnul domnilor și Împăratul tuturor împăraților, omul *îi este* ascultător. Mai mult chiar decât împăratului, chiar dacă nu-L vede pe Isus. De aceea, termenul pentru loialitatea și credincioșia noastră este „*ascultarea credinței*”.

Însărcinarea a fost și este încă împlinită. Ea se află în faza finală: mulți oameni au auzit de acest Împărat. Datorită multor oameni care, fără să se cruțe pe ei înșiși, au mers în cele mai îndepărtate ținuturi ca să-L facă cunoscut pe Împăratul. A început mic. Curajul ucenicilor a schimbat lumea. Știau cine stă în spatele lor. Și cine stă astăzi în spatele fiecărui ucenic și mărturisitor al lui Isus. Cel căruia I-a fost dată toată puterea.

Nu trebuie să se teamă de nimeni. Ultimul cuvânt, în viață și în moarte, îl va avea Împăratul.

Această carte este o invitație de a veni la Împăratul! O invitație sau o aducere aminte de a-L mărturisi pe Împăratul! Un nou început este mereu posibil la acest Împărat. Iertarea, harul și libertatea sunt legile Împărăției Lui.

Toți împărații se vor închina înaintea lui, toate neamurile îi vor sluji.

Căci el va izbăvi pe săracul care strigă și pe nenorocitul care n-are ajutor.

Va avea milă de cel nenorocit și de cel lipsit și va scăpa viața săracilor;

îi va izbăvi de apăsare și de silnicie, și sângele lor va fi scump înaintea lui.

Trăiască Împăratul!

Psalmul 72:11-15

Matei 28:16-20; 1 Timotei 2:4-5; Romani 1:15; 5:2; 16:26; Efeseni 2:18; 3:12; Faptele apostolilor 17:30-31.

28 Pentru Împăratul: credință și credincioșie

Este o mare cinste să-I slujim acestui Împărat. Să-I jurăm credincioșie. El este vrednic să ne aibă. Ca proprietatea Lui cea mai personală.

Cui ne dăm viața? Cui sau căror lucruri le suntem credincioși, cu totul conștient sau fără să ne dăm seama? Ce idoli ne stăpânesc? Ai cui suntem? Ce este sfânt pentru noi? Cui ne-am predat? Timpul nostru? Banii noștri? Atenția noastră?

Rețelele sociale? Facebook și Instagram? Religiozitatea? Reputația? Vanitatea? Sportul? Egoismul? Mâncarea? Alcoolul? Nicotina? Averele? Banii? Puterea? Sexul? Succesul? Cariera?

Nu este vorba dacă aceste lucruri, sau unele dintre ele, sunt bune sau rele, sfinte sau păcătoase. Hotărâtor este ce rol joacă ele în viața noastră. O întrebare pentru toți oamenii. Pentru cei care Îi slujesc Împăratului sau încearcă să o facă. Sau care Îi cunosc doar numele. Și pentru cei care nu-L cunosc pe Împăratul și nu știu cine este și cum este El.

Un împărat cere, chiar în virtutea slujbei lui, credincioșie și ascultare. Credința care doar este de acord sau socotește ceva adevărat este moartă. Ea nu creează nicio legătură cu Împăratul. *Ascultarea credinței este lucrul la care ne cheamă Împăratul.* Dorința Lui este pentru noi poruncă. Dacă Îl urmăm pe acest Împărat, atunci se poate doar în întregime. Lucrurile făcute pe jumătate funcționează și aici foarte prost.

Orice ne-ar costa să stăm de partea Lui, ea este și rămâne partea cea bună. Partea Biruitorului, care mai întâi a pus totul în joc pentru noi. Credincioșia noastră este mulțumire. Dăruirea noastră este datoria noastră. De bunăvoie și fără constrângere. Un lepros s-a întors din recunoștință, dar zece fuseseră vindecați. Această viață are cel mai bun viitor. Astăzi, ea înseamnă să nu avem, în această viață pământească, niciun avantaj deosebit față de cei care Îl ignoră pe Împăratul nostru. O viață fără acest Împărat poate fi mai simplă și mai comodă. De aceea, spune Isus, omul ar trebui să-și facă socoteala cheltuielilor înainte de a-L urma.

A-L urma, spune Isus, înseamnă a-și lua crucea. Adică a se da altora și a fi acolo pentru ei. A-i pune pe alții, și nu pe mine, pe primul loc în viață. A avea viața lui Isus ca model. A iubi și a sluji cu adevărat.

De altfel, această urmare a lui Isus are adesea suișuri și coborâșuri. Niciodată perfectă. Nu doar reușită și succes, ci la fel de bine înfrângere și

dezamăgire față de noi înșine. Și îndoieli și întrebări fără răspuns. Pur și simplu o viață prin credință. Nu prin vedere. Asta este, în anumite perioade, o adevărată provocare.

Credința și credincioșia (în greacă: *pistis*, în latină: *fides*) însemnau în societatea romană o loialitate reciprocă și statornică. *Fides* ținea societatea laolaltă – angajamentul și loialitatea, a da și a primi, încrederea și credincioșia sunt unite în acest cuvânt. Pe primul loc stătea loialitatea față de împărat, care la rândul lui era loial poporului său. Credincioșia față de Isus, Domnul, este ceea ce face pe cineva creștin.

Merită credincioșia, cu tot ce poate aduce ea în neplăceri, osteneli, renunțări și persecuții? Isus spune că într-o asemenea viață există bucurie și binecuvântare chiar de aici, adică înainte să înceapă viitorul lui Dumnezeu. La sfârșit însă, viața veșnică, drept răsplată pentru toată osteneala. O viață nespus de frumoasă, adâncă, ocrotită, împlinită și bogată, cu Împăratul. În curând reală și vizibilă în Împărăția Lui veșnică.

Versurile de cântece citate mai jos nu sunt nostalgie. Și cu atât mai puțin romantism. Nici nu descriu sută la sută realitatea vieții celor care Îl urmează pe Isus sau a celor credincioși Împăratului. Sunt mai mult rugăciune, dorință sau țință.

(Cântec în originalul german)

Ein Leben gegeben für den Herrn der Welt

Ein Leben gegeben für das, was wirklich zählt

Ein Leben für Gott, für ihn allein, das soll mein Leben sein

Lukas Di Nunzio

1 Corinteni 6:12; 1 Ioan 5:21; Luca 16:13; Luca 14:25-33; 17:11-19; Marcu 10:28-31; Matei 25:21-26; Efeseni 1:1; Coloseni 1:7; 4:7; Apocalipsa 2:10, 13; 17:14.

(Cântec în originalul german)

*Für den König, für den Herrn
Für ihn geben wir uns hin
Seine Ehre unser Ziel
Nichts bedeutet uns jemals so viel
Für den König, für sein Reich
Alle Menschen sind hier gleich
Lamm und Löwe sind vereint
Und das Licht der Gerechtigkeit scheint
Alle Ehre König Jesus
Unsere Herzen, sie fliegen dir zu
Wir erheben deinen Namen
Der allein wahre König bist du
Albert Frey*

29 Împăratul și poporul Său

De la un împărat bun din Antichitate se aștepta să aducă pace între popoare și seminții. Să-și țină împărăția unită și s-o conducă asemenea unui păstor bun. Să-și trateze poporul cu bunătate. Împăratul bun întruchipa toate virtuțile considerate vrednice de urmărit. Chiar și atunci când acestea nu corespundeau realității vieții.

Isus, Împăratul-Mesia, a fost pus de Dumnezeu Cap al universului. Ca și Cap împărătesc peste toate și peste toți, El aduce cosmosului zdrobit vindecarea și restaurarea mult dorite. Sub El, ca și Cap, toate lucrurile își vor găsi locul și se vor vindeca. El aduce din nou laolaltă ce se cuvine să fie împreună. El înlătură dezordinea și toate forțele distrugerii. Sub „autoritatea Lui de Cap”, împărătească, totul va fi adus laolaltă. Dar aceasta ține de viitor.

Dar: chiar de acum Împăratul a adus pace. El, Domnul păcii. Pe atunci, în vremea lui Isus, Israel era națiunea care avea dreptul exclusiv la făgăduințele lui Dumnezeu. Dar Mesia cel înviat Își trimite ucenicii la toate neamurile. Toți oamenii sunt invitați și bineveniți. Pentru noi, europenii, o veste bună. La început n-a fost un proces ușor să fie aduși laolaltă, cu drepturi egale, iudeii și neamurile. Dar Hristosul a adus tocmai această pace și i-a unit pe iudeii care cred în Mesia și pe cei dintre neamuri din toate țările pământului. Ei sunt acum poporul Lui, în care vechile granițe naționale dispar. Uniți într-un *singur om nou*. Hristosul, Capul, creează o unitate ca o creație nouă.

Unirea iudeilor sau a israeliților cu acești oameni dintre neamuri este atât de strânsă, încât poate fi comparată cu un trup, cu un organism. Hristos este Capul, adică capul de pe trup, iar poporul Lui, alcătuit din toți oamenii, este trupul Lui.

Iudeii și neamurile devin acum împreună cetățeni ai Împărăției Lui. Astfel au, oarecum, două identități. Pe de o parte rămân ce erau înainte. Cetățeni ai țării lor. Dar, pe lângă aceasta, sunt încorporați în trupul lui Hristos. Devin cetățenii unei alte împărății, a unei Împărății cerești. Aceasta din urmă va rămâne pentru totdeauna.

Clădirile bisericilor erau numite *basilici*, arătând prin aceasta că sunt casa stăpânitorului, a lui *basileus*, adică a împăratului. Din acest cuvânt vine basilica. Locul unde poporul Împăratului se întâlnește cu Împăratul poartă acest nume. Sigur, pentru această adunare nu este nevoie de clădiri

deosebite, sau de clădiri în general. Dar acolo unde există, ele sunt o expresie a respectului față de Împărat.

Aducerea păcii între multe popoare în trupul lui Hristos este un eveniment eminamente politic, de dimensiuni cosmice. Când oameni din multe popoare, cu toate particularitățile și trecutul lor, își îngroapă dușmănia sub crucea lui Hristos, aceasta are efecte care se simt. Și în societatea din care fac parte. Acolo unde domnește Împăratul păcii, violența, discriminarea și cearta încetează.

Când se adună atâtea etnii, este o mare provocare. Această pace, pe care a adus-o Împăratul, trebuie păzită ca lumina ochilor. Să-i primim pe ceilalți și să-i luăm în serios. Să iertăm și să acoperim păcatul. Să nu ne luăm pe noi înșine prea în serios – cu alte cuvinte: să-l iubim pe aproapele ca pe noi înșine – aceasta este etica acestei noi comunități a Împăratului.

Este un dar de nepreț și o cinste a face parte din poporul Împăratului. Nu al unui împărat oarecare. Împăratul nostru, dacă faceți parte din acest popor, este Împăratul peste toți împărații. Noi, ca popor al Lui, avem privilegii de necrezut. Audiență neîntreruptă în sala tronului Maiestății Sale. Pe Împăratul alături de noi. El este cu poporul Său, cu fiecare în parte. Viitorul Lui este viitorul nostru. Bogăția Lui este bogăția noastră. Puterea Lui ne-a dat-o nouă. Dar ea nu se arată în dominare și autoritate, ci se desăvârșește în slăbiciune. Puterea Lui ne face să trăim și să facem ce numai El poate. Puterea care era în Isus din Nazaret lucrează și în noi.

Căci Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este Împăratul nostru: El ne mântuiește!

Isaia 33:22

Efeseni 1:9-11; 2:11-22; 4:1-6; Isaia 9:6; Galateni 3:28; Coloseni 3:10-11; 1 Corinteni 12; Apocalipsa 1:5; 19:16; 1 Timotei 6:15; Faptele apostolilor 1:4-8.

30 La masa Împăratului

Această istorie din viața împăratului David nu este una obișnuită. După ce domnia lui s-a întărit, el caută urmași sau rude ale împăratului Saul, care murise, înaintașul lui. Saul îl urmărise și încercase să-l omoare. Voia David acum să se răzbune? A fost găsit un nepot al lui Saul, fiul lui Ionatan, pe nume Mefiboset. Avea o dizabilitate, era olog de amândouă picioarele. Avea nevoie de ajutor și nu se putea mișca singur din loc. Imaginați-vă: David îl invită pe acest om la masa lui. Nu doar o singură dată, ci în fiecare zi, toată viața lui, are voie să mănânce cu împăratul.

Aceasta numesc eu dragoste, ba chiar iubire de vrăjmași. Iar ologul Mefiboset arată cât de neajutorați suntem noi, oamenii. Să venim la Dumnezeu se poate doar cu ajutorul Lui. Avem o dizabilitate, nu trupească, ci duhovnicească. Singuri nu venim, trebuie să fim chemați. Suntem prea distrași, prea inteligenți, prea necredincioși.

Isus, Hristosul, ne invită la masa Lui. Îi place să aibă părtășie, să vorbească, să se bucure de lucruri bune, să se bucure împreună cu alții.

Poate ați auzit deja de *Cina Domnului*. De *Euharistie* sau de *frângerea pâinii*. Împăratul a rânduit o masă de aducere aminte. Pâinea și vinul amintesc de moartea Împăratului pe cruce și de sângele Lui, pe care L-a vărsat pentru noi. Când sărbătorim această masă de aducere aminte, vestim moartea Împăratului nostru. Până când va veni din nou, în maiestate împărătească.

Deși nu-L vedem pe Împăratul, El este totuși prezent, nevăzut. Oriunde oamenii Lui sunt împreună și Îl cinstesc, se gândesc la El, Îi mulțumesc și Îl laudă. O comunitate strâns unită de oameni credincioși Împăratului, care și-au pierdut inima după Isus. Pe care nimic nu-i poate împiedica să-L iubească pe acest Împărat și să-L fie credincioși.

Această masă a Împăratului ține de credință. În jurul ei se adună ucenicii lui Isus, atâta timp cât Împăratul este în exil. Se văd unii pe alții și se încurajează unii pe alții când sărbătoresc masa de aducere aminte. Când se va încheia această vreme de mijloc, Împăratul va sărbători împreună cu oamenii Lui. Nu mai prin credință, ci într-o realitate vizibilă și palpabilă.

Tu îmi întinzi masa în fața potrionicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, și paharul meu este plin de dă peste el.

Psalmul 23:5

2 Samuel 4:4; 9; 2 Samuel 19:24-30; 21:7; Matei 26:26-30; Marcu 14:22-26; Luca 22:14-20; 1 Corinteni 10:14-22; 11:20-34; Psalmul 23:5; Evrei 13:10.

(Cântec în originalul german)

Königlich strahlt Dein Licht

Du bist ewiglich

Niemand kommt Dir gleich

Sanftmütig führst Du mich

Hin zu Deinem Licht

Ich darf bei Dir sein

Sei Du der Mittelpunkt in meinem Leben

Der Mittelpunkt in meinem Herzen

Ich gehöre Dir

Sei Du der Mittelpunkt in meiner Schwäche

Der Mittelpunkt in meiner Stärke

Ich gehöre Dir

Ich will Dir nah sein

Ich werd Dir folgen

Mein ganzes Leben in Dir verlieren

Text și muzică: Juri Friesen & Paula Friesen © 2012 Outbreakband

31 Grădina Împăratului

Este impresionant a vedea fotografii aeriene ale orașului New York. Central Park este ca o oază mare și verde în mijlocul mării de zgârie-nori. Are patru kilometri lungime și aproape un kilometru lățime. Fiecare oraș mare are parcurile lui. Odihna, liniștea, locurile cu umbră, fructele, înviorarea, frumusețile colorate și miresmele, sărbătorile – acesta este până astăzi chintesența unei grădini. Cumva ne amintește de paradis. Reginele și regii aveau grădinile și parcurile lor, una mai frumoasă decât alta.

Biblia începe cu o grădină. Se încheie cu o cetate. Dar și acolo există ceva ca un Central Park, o grădină a cetății ca un paradis.

La început se spune că Dumnezeu, Împăratul universului, umbla prin grădină în răcoarea serii. Se vede că Îi plăcea. Se bucura de ce crease El Însuși, ca „Grădinarul divin”, și dăduse în mâinile oamenilor. Lor le fuseseră încredințate îngrijirea și ocrotirea grădinii.

Mii de ani mai târziu, Dumnezeu S-a făcut om. Spre sfârșitul vieții Lui, Isus, urmat de ucenicii Săi, merge într-o grădină numită *Ghetsimani*. O livadă de măslini. Acolo Împăratul Se retrage într-o luptă în rugăciune. Știe că Îl așteaptă condamnarea la moarte pe cruce. În această grădină suntem martori că vine asupra Lui ceva mai rău decât tortura trupeză de pe cruce. Este vorba de a face posibil pentru toți un Eden nou și mai bun, un paradis nou. Prețul pentru aceasta este nemăsurat. Pentru aceasta, păcatul nostru și moartea trebuie date la o parte. El Însuși va lua asupra Sa păcatul și va muri pentru el. Pentru El, care era fără păcat, acest lucru este nespus de greu. Caută un alt drum. Dar nu există. În această grădină este apoi arestat. Începe drumul suferinței Lui. El se sfârșește pe cruce. Și într-un mormânt.

Și acest mormânt se afla într-o grădină. Maria Magdalena fusese de față la răstignire și văzuse cum un om L-a luat apoi jos de pe cruce și L-a dus în mormântul din stâncă aflat în apropiere. În această grădină a mers Maria duminică, dis-de-dimineată. Un bărbat iese în calea ei. Ea crede că este grădinarul. Este „Grădinarul” din Eden. Împăratul s-a întors. Înviat din morți. Va exista un Eden-paradis nou și mai bun. Locuit de nenumărate surori și nenumărați frați ai Împăratului. Aceasta este vestea bună pe care Maria are acum voie s-o ducă ucenicilor.

Așa cum este în New York Central Park, așa va fi o grădină-paradis în Noul Ierusalim. Prin moarte și înviere a devenit posibilă o creație nouă, în

dimensiuni noi. Ea a început deja. Va fi desăvârșită pe un pământ nou, în Noul Ierusalim. Chintesența frumuseții, a desăvârșirii. Acolo este tronul lui Dumnezeu. Din el va țâșni apa vieții și va uda grădina. Pomul vieții va fi acolo și va purta rod bogat. Un simbol pentru faptul că acolo este viață și vindecare. Și că orice sete, mai ales setea sufletului, este potolită.

Locul acesta pare ireal. Dar Biblia invită de mai multe ori – aproape că i-o strigă cititorului – să fie și el acolo, în această Lume Nouă a lui Dumnezeu. Oricine poate bea fără plată din această apă vie. Aceasta este încă o imagine a Evangheliei, a veștii bune. Ea dăruiește o viață care rămâne până în veșnicie și nu trebuie să se teamă de moarte.

Încă ceva. Biblia vorbește despre *roada* Duhului. Prin aceasta înțelege lucruri ca: dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, stăpânire de sine. Cumva, și noi, creștinii de azi, suntem grădina Împăratului, unde El caută și culege asemenea roade. Aceste roade nu prea corespund firii noastre naturale. De aceea sunt și numite roadele Duhului. Cu ajutorul acestui Duh dumnezeiesc ele pot crește.

Edenul, începutul, idealul, dar și locul căderii în păcat și al rupturii. Ghetsimani, unde Mesia rezistă ispitei de a renunța. Mormântul din grădină, unde moartea este biruită prin înviere. Și unde Împăratul înviat S-a arătat întâi unei femei și i-a încredințat cea mai bună veste pentru ucenicii Lui. Grădina-cetate din Noul Ierusalim: Dumnezeu Și-a atins ținta, prin Miel. Acolo vom fi atunci acasă – într-o patrie veșnică.

Astfel, Domnul are milă de Sion, are milă de toate dărmăturile lui. El îi va face pustia ca un Eden și pământul uscat ca o grădină a Domnului. Veselia și bucuria vor fi în mijlocul lui, laude și cântări de mulțumire.

Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va potoli sufletul în locuri fără apă și va da din nou putere mădurelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.

Căci, cum scoate pământul lăstarul lui și cum face o grădină să încolțească seminăturile ei, așa va face Domnul Dumnezeu să încolțească mântuirea și lauda în fața tuturor neamurilor.

Isaia 51:3; 58:11; 61:11

Geneza 2:8 și urm.; Apocalipsa 22:1-5; 22:17; Matei 26:36; Ioan 19:41; 20:1-18; Galateni 5:16-26.

32 Isus cel politic

Un împărat adevărat este cel care își impune puterea de guvernare împărătească. Cel care își modelează statul, dă legi, strânge impozite.

Dacă Isus este Împărat, și de aceasta nu există nicio îndoială, atunci El are o pretenție politică. Atunci are dreptul să rânduiască viața comunității, administrația și legislația după gândul și voia Lui. Aceasta este valabil și atunci când Împărăția Lui nu este din lumea aceasta.

Ici și colo, creștinii încearcă să aducă principii creștine în politică. Să exercite o influență creștină. Un rod a fost desființarea sclaviei – o străpungere uriașă.

Există împărați care au plecat în exil. Sau au fost nevoiți să plece. Uneori încearcă să mai exercite influență prin supușii lor credincioși. Asemănător, și totuși altfel, este la Isus, Împăratul-Mesia. El S-a retras, nu este prezent personal și trupește. Deși Tatăl Său I-a dat toată puterea, în cer și pe pământ, El nu exercită putere politică. Deși ar putea, oricând ar vrea. Dar aceasta nu se potrivește cu ființa Lui, așa cum Îl cunoaștem din relatările Evangheliilor. Împărăția Lui nu este ca una din lumea aceasta. Domnia Lui are nevoie, ca să zicem așa, de o lume nouă. Totul trebuie să se schimbe. Vin nou în burdufuri noi ...

Pe ucenicii Săi îi adună pe pământ. Ei ascultă de poruncile Lui împărătești. Cel puțin încearcă. Nu luptă pentru putere politică. Dar acolo unde le este cu putință, își folosesc influența. Se ridică pentru drepturile omului, pentru libertatea religioasă și pentru egalitatea în drepturi și își fac auzit glasul. În cadre mici sau mari ale vieții comunității și ale politicii.

Dar pretenția politică de a guverna, aceasta o are Isus în orice caz. El va lua locul împăraților, regilor, președinților și dictatorilor. Ei vor pleca, El va veni. Și va rămâne.

Exact aceasta este tema capitolului următor.

33 Întoarcerea Împăratului împăraților

Poate îl cunoașteți pe Aragorn din epopeea „Stăpânul Inelelor”. Un pribeag. Nu un nobil. Numele lui înseamnă „Curaj regesc”. Acesta devine, cum nimeni nu se aștepta, după biruința asupra lui Sauron, Înaltul Rege legitim al Arnorului și al Gondorului. „Întoarcerea regelui” se numește a treia carte a acestei epopei.

Poate că Tolkien, creatorul acestei sagi, s-a gândit la ce mă gândesc și eu. La meseriașul constructor din Nazaret. La un om neînsemnat din domeniul construcțiilor, care toată viața lui, ca întâi născut, a reparat case sau a construit altele noi, cu tatăl și frații lui, în orașele Galileii. Nu o ocupație nobilă. Fără prestigiu. Ultimii trei ani ai vieții Lui au fost altfel. Pe toate acestea le-am privit deja.

Oamenii din Israel și-L amintesc pe Isus ca pe un predicator itinerant sau un rabin care făcea minuni. După învierea Lui L-au văzut doar ucenicii Lui, nu oameni care nu-L urmau. Așa rămâne în amintire un răstignit. Până aici ar fi de acord și astăzi cei mai mulți oameni.

Dar aceasta se va schimba odată, dintr-odată. Din nou totul este spus în trei cuvinte: *El va reveni!* Se va întoarce în lumea noastră, pe planeta noastră. Un eveniment care va face lumea să încremenească. Biblia îl descrie des și impresionant. Lipsesc cuvintele ca să-l descriem pe deplin. Oamenii vor rămâne fără cuvinte. De la Sydney la Roma, de la Beijing la Washington. Cortina care ne ascunde lumea nevăzută, lumea de dincolo, se deschide. Scena este liberă pentru ziua cea mare a Domnului Isus Hristos.

Dorul neamurilor vine. A doua oară. Acum vizibil pentru toți. Nicio discuție. Nicio îndoială. Nicio batjocură. A sosit vremea. Unii se întreabă dacă nu cumva visează. Da, pentru unii un vis devine realitate. Pentru alții, pentru toți cei care Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu, care Îl urăsc pe Hristos sau care sunt nepăsători, va fi mai degrabă un coșmar. Creștinii au tânjit după această zi. Nădejdea lor se împlinește. De acum înainte și pentru totdeauna niciun om nu mai are ultimul cuvânt. Numai acest singur Om, singurul desăvârșit și drept, va avea de atunci înainte stăpânirea suverană, fără nicio îngrădire.

*De ce revine Împăratul? Își împlinește propria făgăduință! Rugăciunea Tatăl nostru, rostită de miliarde de ori, este în sfârșit ascultată: **Vie Împărăția Ta, făcă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ!***

El vine ca să ducă la țintă mântuirea celor care Îl urmează pe Isus. La fel tânjește după această zi și creația exploatată și maltrată. Ea va fi răscumpărată, Împăratul va aduce vindecare.

Vine Împăratul să se răzbune? Pentru răstignirea Lui? Pentru că atâția oameni L-au lepădat? Nu, Isus nu va fi „măcelarul de la Armaghedon”. Multe imagini din Apocalipsa, ultima carte a Bibliei, sunt o ironie, dacă nu chiar o parodie la adresa tuturor împăraților lumii, mai ales a împăratului roman de atunci. *Oamenii se răzbună în felul lor. Răzbunarea lor nu poate nici să repare, nici să restabilească. Răzbunarea omenească escaladează, vrea aproape întotdeauna să distrugă mai mult decât a pierdut cel care se răzbună.* Despre această venire a lui Isus se spune că este o zi a răzbunării. Răzbunarea sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu. Isus este descris în imagini ca Mielușelul junghiat, cu rana de moarte. O privire înapoi spre cruce, spre moartea Lui pentru omenire. El, care a poruncit chiar ca omul să-și iubească vrăjmașul și să nu se răzbune singur, nu va veni ca să facă o baie de sânge. Aceasta și-o fac oamenii singuri, dacă națiunile ar ajunge să-și folosească gigantele arsenale de arme.

Violența care constrânge nu va mai fi necesară în fața arătării Lui. În grădina Ghetsimani au ajuns cuvintele Lui, „*Eu sunt*”, și toți soldații au căzut la pământ. Toți își vor depune armele în ziua Lui cea mare. Armele vor cădea, și cuvintele, faptele și convingerile. Pentru aceasta nu este nevoie de război, prezența Lui vizibilă va face să se plece orice genunchi.

Cum va reveni Isus? Public, vizibil, imposibil de neuzit, imposibil de nevăzut, dintr-odată, pe neașteptate, dramatic, înfricoșător, cu mare putere, slăvit, în mare strălucire de lumină, din cer, pe nori, însoțit de nenumărați îngeri. Dumnezeu Însuși vine în persoana Fiului Său Isus, Hristosul.

Puterea noastră de închipuire ajunge la margini. Evenimentul acesta abia poate fi închipuit. Ziua și noaptea nu mai contează. Timpul stă în loc. Toate întâlnirile și obligațiile noastre s-au încheiat. Nu ne mai așteaptă nimeni. Fiecare femeie și fiecare bărbat sunt atunci concentrați doar asupra unui singur lucru: asupra Împăratului și a ceea ce va spune și va face El.

Pentru ce revine Isus Hristos? În fiecare duminică, milioane de creștini rostesc străvechiul și mereu actualul Crez apostolic:

S-a înălțat la cer; șade de-a dreapta lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernic; de unde va veni să judece pe cei vii și pe cei morți.

Imaginați-vă: toți morții, toți oamenii care au trăit vreodată, vor învia. Atâta putere creatoare explozivă se descoperă la întoarcerea Lui.

La urmă, întrebarea: *Când* se va întâmpla aceasta? Isus și apostolii au spus că nimeni nu cunoaște momentul. În pilde, Isus a arătat că poate dura foarte mult. Un motiv este că Evanghelia Împăratului trebuie să ajungă la oameni pretutindeni. Lucrul acesta începe să se împlinească.

Vremea venirii Lui este descrisă ca o vreme de necaz și de mare strâmtorare. Oamenii nu vor mai ști ce să facă de frică și în așteptarea lucrurilor care vor veni peste pământ. Evenimente neobișnuite pe cer o vor însoți, înainte să vină sfârșitul.

Dacă în această zi mare va mai exista posibilitatea de a-I cere Împăratului iertare, nimeni nu poate spune astăzi. Mă gândesc la cei care nu s-au interesat niciodată de El sau chiar L-au lepădat în mod conștient. Pentru toți cei care trăiesc astăzi este valabil acest apel stăruitor:

Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile. Astăzi – nu mâine – este ziua mântuirii.

Astăzi, milioane de oameni așteaptă această zi glorioasă, care a fost prezisă chiar și în Vechiul Testament. Adevărata țință a vieții lor. Fiți și dumneavoastră acolo. Treceți de partea celor care știu că El va reveni. Chiar dacă nimic nu pare să arate așa, El a făgăduit!

Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de marea căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.

Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.

2 Petru 3:10, 13

Matei 24:27-30, 44; 26:64; Marcu 13:26; 14:62; Luca 17:24; Romani 8:18; 1 Tesaloniceni 1:10; 2:19; 3:13; 4:13-18; 5:1-11; 2 Tesaloniceni 1:6-10; 2:8-12; 2 Timotei 4:1, 8; Tit 2:13; 1 Petru 1:7, 13; 4:13; Apocalipsa 1:7; 19:11-16.

34 Ce zi glorioasă

(Cântec în originalul german)

*Einst, als im Himmel der strahlendste Tag war
Herrschte auf Erden die dunkelste Nacht
Da wurde Jesus als Mensch geboren
Er hat uns Gnade und Wahrheit gebracht
Das Wort wurde Fleisch und das Licht wohnte bei uns
Es scheint in der Nacht*

*Für uns geboren, für uns gestorben
Er nahm die Sünde der Welt mit ins Grab
Am dritten Tag ist er auferstanden
Einst wird er kommen, welch herrlicher Tag
Welch herrlicher Tag*

*Dann führten sie ihn hinauf um zu sterben
Ans Holz genagelt, das Kreuz aufgestellt
Der Mann der Schmerzen verachtet, verstoßen, er trug die Sünde
Der Heiland der Welt
Die heilenden Hände sind weit ausgebreitet für unsere Schuld
Am dritten Tag hielt das Grab ihn nicht länger
Weg war der Stein und die Grabkammer leer
Er ist auferstanden, den Tod überwunden
Er fuhr auf zum Himmel, der siegreiche Herr
Er gab neues Leben
Die Schuld ist vergeben, mein Retter ist er
Einst wird er kommen, welch herrlicher Tag
Welch herrlicher Tag, herrlicher Tag
Oh bald wird der Tag seiner Wiederkunft kommen
Bald werden wir ihn in Herrlichkeit sehen
Er wird die Seinen dann ganz zu sich nehmen
Staunend werd ich vor ihm stehen*

*Für uns geboren, für uns gestorben
Er nahm die Sünde der Welt mit ins Grab
Am dritten Tag ist er auferstanden
Einst wird er kommen, welch herrlicher Tag*

Welch herrlicher Tag

Herrlicher Tag

Herrlicher Tag welch herrlicher Tag

Albert Frey

35 Împăratul ca Judecător drept

Împăratul-Mesia Se arată. Acum este aici. Fiecărui om îi trece prin minte ce va urma. Totul pare ireal. Legile naturii nu mai sunt în vigoare. Începe o vreme nouă – fiecăruia i-a devenit acum definitiv limpede.

Ca și cum n-ar fi fost de ajuns că deodată granița dintre lumea văzută și lumea cerească nevăzută a dispărut, se întâmplă ceva nu mai puțin dramatic. Morții învie. Toți oamenii care au populat vreodată această planetă, din toate epocile, sunt deodată acolo. La fel de vii ca cei care n-au murit. Deși statutul lor social a fost foarte diferit, acum sunt toți egali: împărații, regii, întemeietorii de religii și oamenii simpli, nenumărații soldați, naufragații, săracii și cei mai săraci dintre săraci. Cei morți de foame și cei uciși, sclavii și oamenii liberi. Copii, nespun de mulți copii. Toți cei nenăscuți, cei omorâți în pânțele mamei, sunt acolo.

Abia treptat își dau toți seama că Dumnezeu care tocmai a venit din cer, Isus, Mesia, i-a chemat pe morți din mormintele lor și de pretutindeni unde fuseseră risipiți. Glasul Lui, care cu mult timp în urmă a chemat pământul la existență, îi cheamă acum pe morți la viață.

A venit vremea judecății. Fiul lui Dumnezeu, Isus, a primit autoritatea să țină această judecată. Un om care cunoaște viața, ispitele, încercările, suferințele nedrepte. Toți vor fi adunați înaintea Lui. Fiecare va sta singur în fața Lui. Nicio procedură în masă, niciun proces sumar. Fiecare clipă, fiecare faptă, fiecare gând, fiecare motiv și fiecare cuvânt vor fi cercetate. Fiecare își va privi propria viață în ochi. Și ceea ce le-a făcut altora. Și va simți ce au simțit cei care i-au fost victime.

Cum va fi posibil acest lucru la atâția oameni și la toți anii vieții lor, nimeni nu poate spune. Cerul nu are nevoie de hard-diskuri pe care să fie salvat totul. Înaintea noastră va fi Cel Atotștiutor. Care ne cunoaște gândurile și emoțiile.

Vă liniștește acest lucru? Să aflați totul despre dumneavoastră înșivă? Să vedeți din nou sau chiar să re trăiți totul?

Această judecată trebuie să existe. Dreptatea trebuie restabilită. Și făptașii, și victimele au nevoie de dreptate. Nicio judecată omenească nu poate face aceasta. De aceea, Judecata de Apoi, cum este adesea numită, este și o parte de neînlocuit a nădejzii creștine. Totul iese la lumină. Totul este judecat după

măsura lui Dumnezeu și pus în rânduială dreaptă. Ce au făcut indivizii, ce au făcut grupurile, ce au făcut popoarele.

Isus va fi incoruptibil. Nu va căuta la fața omului. Ce a fost păcat va rămâne păcat. Ce a fost bun, va lăuda. Înaintea acestui Judecător, oamenii trebuie să-și recunoască păcatul și îl vor simți adânc ca păcat. Și vor primi sentința Judecătorului.

Judecătorul Însuși a murit pentru păcatele oamenilor. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre. Și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi. Judecătorul nu este împotriva noastră în această judecată, El este pentru noi. Pentru toți cei care au crezut. Totuși, un lucru nu va conta în ziua aceea pentru cei care au auzit sau au citit Evanghelia. Faptele noastre bune singure – dacă există – nu ne vor salva. Dacă nădărdum că am fost oameni buni, atunci există o problemă. Cine se biziue pe aceasta, pe viața lui bună, ar trebui atunci să arate, după măsura lui Dumnezeu, o viață *desăvârșită*. Cine se biziue pe poruncile lui Dumnezeu ar trebui să fi păzit nu doar una, ci pe toate. Totuși, faptele pe care le-am făcut au mare însemnătate, ele vor juca un rol important.

Dar ce va ajuta acolo? Ce contează?

Întrebarea va fi ce relație avem cu Hristos, Împăratul. Neutralitate nu există. Isus Însuși o spune pe scurt așa: *Cine nu este cu Mine este împotriva Mea*. Altfel spus: acum, nu abia atunci, aici și astăzi trebuie lămurit cine este Isus pentru noi. Acest Împărat Se coboară la noi și oferă iertare. Dacă omul aude de harul arătat de Împărat și îl lasă deoparte, ce va spune în ziua aceea, când totul va fi pus pe masă? Când tot ce a fost nedrept, păcătos și egoist în viața noastră va sta între noi și Împărat?

Acolo vor fi și oameni care n-au auzit niciodată de Isus și au trăit înainte de vremea Lui. Cum Se va purta Isus cu ei, pot lăsa liniștit în seama harului și dreptății Lui dumnezeiești. Dar cei care au auzit de El, însă au crezut că toate acestea nu sunt importante sau sunt o fabulă – pentru ei lucrurile nu se vor sfârși bine.

Oricât de plin de har este acest Împărat, El nu va sili pe nimeni să-I slujească. Când Biblia vorbește despre iad, vorbește despre un loc unde omul nu trebuie să-I slujească acestui Împărat. Numai că Împăratul nu este oarecine. El este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. El este centrul a tot ce există. Al întregii existențe bune. Despărțită de El, existența nu va fi niciodată bună. De aceea, cine poate, să-și facă alegerea astăzi.

Căci Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este Împăratul nostru: El ne mântuiește!

Isaia 33:22

El va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci: iată ce va face râvna Domnului oștirilor.

Isaia 9:7

Psalzii 36:6; 76:8; 89:14; Ecclesiastul 12:14; Isaia 5:16; 9:7; Daniel 7:10, 22; Maleahi 3:5; Matei 12:36; 25:31-46; Luca 20:47; Ioan 5:22-30; Romani 2:5; 14:10-12; 2 Tesaloniceni 2:12; Evrei 9:27; 1 Petru 4:17; Apocalipsa 20:11-15.

36 Domnia veșnică a Împăratului

Isus domnește! Pe aceasta mizează toți cei care Îl urmează pe Isus. Dar cum arată ea, această domnie? Lumea și dezvoltarea ei, ce fac guvernele, cum se poartă unele cu altele, felul în care sunt persecutați creștinii, toate acestea merg mai departe. Domnește El deja acum sau abia atunci când va fi venit?

Intervenția lui Dumnezeu în lumea noastră poate fi înțeleasă prin cuvintele *Deja acum – dar încă nu*. Cu alte cuvinte: zarurile au fost aruncate. Biruința de pe Golgota este D-Day, ziua hotărârii. Așa se numește ziua în care, la 6 iunie 1944, Aliații au debarcat în Normandia. Acesta a fost *începutul sfârșitului* celui de-al Treilea Reich. Mântuirea lui Dumnezeu pentru oameni și pentru creație a înfăptuit-o Isus în acea Vinere Mare, la Ierusalim. Acesta este *începutul sfârșitului* acestei lumi trecătoare, rănite și muritoare. Și sfârșitul puterilor întinericului, dușmane vieții. Deocamdată, puteri întunecate, îngeri căzuți și demoni îi mai înșală și îi mai robesc pe oameni și le împiedică mântuirea oriunde pot.

Răscumpărarea oamenilor și a creației se va împlini pe deplin când Hristosul va reveni. Acum trăim încă într-o vreme intermediară. Între D-Day și V-Day. Victory Day, ziua biruinței, va veni când orice dușmănie va fi biruită. Când biruința lui Dumnezeu va avea ultimul cuvânt.

Isus, Împăratul-Mesia, domnește acum în poporul Său. Putere ar avea și peste toți oamenii. Peste politica mondială. Totuși, ținta Lui nu este să preia stăpânirea peste lume *așa cum este acum*. El vrea să câștige oameni care să-L recunoască și să-L primească.

Odată cu venirea Lui, vizibilă pentru toți oamenii, începe noua stăpânire peste lume. Vor lua parte la ea toți cei care Îl cinstesc și sunt gata pentru domnia Lui. Toate imperiile lumii trec, Împărăția Lui rămâne pentru totdeauna. O lume nouă, o vreme nouă începe când va veni El. Dacă va exista un proces de restaurare sau o schimbare radicală și scurtă de la vechi la nou, nu știm încă.

Se vor împlini făgăduințele pline de nădejde care i-au încurajat pe oameni în zile întunecate:

„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.

El va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci: iată ce va face râvna Domnului oștirilor.”

Tronul lui David este din nou ocupat! Odată cu robia babiloniană se încheiase șirul urmașilor la tron. Nu mai era nici tron, nici împărat în Israel. Dar exista această făgăduință făcută împăratului David:

„Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția. El va zidi Numelui Meu o casă și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui. Eu îi voi fi Tată, și el Îmi va fi fiu!”

Pentru cei Doisprezece, apostolii, a devenit limpede odată cu înălțarea la cer a lui Mesia că acum tronul lui David este ocupat de Domnul veșnic, Isus. El a fost pus de Dumnezeu Domn și Hristos. Legământul lui Dumnezeu cu David este împlinit. Pentru Israel. Deocamdată totul se petrece în Ierusalim și în Israel. Lucrurile sfinte și sigure făgăduite lui David sunt așteptările îndreptățite ale acestui popor. Dar se întâmplă ceva uimitor. Tronul lui David nu mai este acum în Ierusalimul pământesc. Tronul este în inima a tot ce există, la Dumnezeu. Nu mai este o împărăție pământească, în granițele unui Israel mare. Apostolii, și Pavel, își dau seama că este vorba de o Împărăție cerească. O Împărăție care nu este doar pentru Israel, ci pentru toată lumea.

Mai întâi vine ce este pământesc, apoi ce este ceresc. Acesta din urmă este mai mare și mai slăvit. Un Ierusalim ceresc, pe un pământ nou, va deveni patria tuturor celor credincioși. Aceasta este chintesența domniei veșnice a lui Isus, Fiul lui David. Aici se închide cercul, în împlinirea neașteptată și altfel a făgăduinței făcute lui David.

Această domnie universală a lui Isus, în dimensiunea ei de neînchipuit, nu o putem vedea sau trăi încă. Dar într-o zi va veni vremea. Când va sosi vremea Lui. Ce recunoaștem deja acum prin credință, cu ochii inimii, este aceasta: Isus, care în viața pământească a trăit ca om în smerenie. Care a suferit moartea pentru toți și a gustat toată amărăciunea unei morți violente, ca jertfă pentru păcatul nostru. Pentru noi toți. Pentru ca harul lui Dumnezeu să ajungă astfel la toată creația. Și de aceea, pentru că a făcut imposibilul, S-a lăsat răstignit și a murit, acum este îmbrăcat cu slava și cinstea lui Dumnezeu, ba chiar încununat cu cununa de biruință a slavei.

Odată cu acest Fiul al lui David, vechea numărătoare a timpului s-a încheiat. Îl urmăm pe Împăratul nostru în Împărăția Lui veșnică, unde ne așteaptă aventuri noi.

I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.

Daniel 7:14

Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn și Numele Lui va fi singurul Nume.

Zaharia 14:9

Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor!

Apocalipsa 11:15

Psalmii 22:28; 45:6; 145:12-13; Isaia 9:7; Daniel 2:44; 4:3; 7:27; Matei 6:10; 25:34; Luca 1:33; Faptele apostolilor 2:30; Romani 14:9; 1 Corinteni 15:24; Efeseni 5:5; 1 Tesaloniceni 2:12; 2 Timotei 4:1, 18; Apocalipsa 11:15; 12:10; 22:5.

37 Harul și darul Împăratului

Cuvântul har aproape că nu mai apare în vorbirea noastră. Noi și sistemul nostru juridic insistăm pe drept. Harul ar însemna ca omul să nu insiste asupra dreptului său. Vrem să înțelegem ce însemnau harul și darul în Antichitate, în vremea lui Isus și a apostolilor.

Există diferite cuvinte pentru har și dar. Noțiunea centrală din Noul Testament este însă cuvântul grecesc *cháris*. El are o gamă largă de sensuri: favoare, bunăvoință, îngăduință și grijă plină de har, precum și arătarea acestei favori și griji, de pildă o faptă a harului sau, legând cele două cuvinte, *darul harului*. Darurile binefăcătorilor sunt fapte ale *cháris*.

În Antichitate, harul sau darul aveau o funcție care pătrundea toată societatea, în toate păturile ei sociale. Schimbul de daruri sau de servicii nu se făcea niciodată fără gânduri ascunse. Dacă cineva avea nevoie de bani ca să-și extindă afacerea, nu-l costa doar o dobândă. Bunăvoința condescendentă a unui patron crea o obligație reciprocă, dar nerostită. Pe fiecare om care primea un har sau un dar la care nu avea drept, acesta îl aducea într-o relație de dăruitor și primitor. Poate că primitorul nu putea da niciodată înapoi un dar de aceeași valoare, dar cel puțin putea să-și dea votul pentru binefăcătorul lui, când se ivea ocazia. Da, „sistemul” reciproc al harului și al darului era cât se poate de corupt. Cu daruri își cumpăra omul oameni pentru interesele lui. Și toată lumea știa asta.

Încă o dată, pentru noi, astăzi: un har era un dar pe care cineva îl putea dărui în mod suveran. Dar primitorul își lua prin aceasta o obligație. Dăruitorul știa lucrul acesta și putea apoi să chibzuiască oricând care era momentul potrivit ca să ceară ceva în schimb. Prin har sau prin dar se năștea un fel de relație de dependență. Puțin a rămas așa și astăzi. Dacă primim un dar, și încă unul deosebit, la prima ocazie vom dărui și noi ceva înapoi. Simțim, pur și simplu, o anumită obligație.

Să ajungem la Isus. Despre El spune Pavel cuvântul de neînțeles:

Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.

Isus, Împăratul universului, care a chemat totul la existență, căruia îi aparține totul, face două lucruri controversate: dă *tuturor*. Fără deosebire. Și dăruiește cu o *dărnicie* extravagantă. Aceasta nu corespundea culturii de atunci. Nici

cele de astăzi. Să devină El Însuși sărac și să dăruiască totul, ca alții să devină bogați. Să ne dea nouă – acesta este harul. Nemeritat. Sărăcia noastră I-a mișcat inima.

Sensul harului din Antichitate are un sens și la Împăratul Isus. Prin darul Său vrea să creeze o relație. Exact aceasta exprimă El prin harul Său. O părtășie fără constrângere. O părtășie în care dăm și noi ceva înapoi. Este mult mai puțin decât ce am primit. Dar inima noastră, viața noastră trebuie să fie ale Lui. Votul nostru trebuie să-l primească El. Într-o lume care în cea mai mare parte încă Îl leapădă.

Darul harului Său ne aduce mult. Pe noi a vrut să ne îmbogățească, și așa s-a și întâmplat. Iată doar o fărâcă din ceea ce am primit în dar noi și primește oricine Îl primește pe acest Împărat: iertare, achitare, răscumpărare, viață veșnică, eliberare, sfințire și libertate.

Răspunsul nostru este că nu putem altfel decât să-I predăm viața noastră. Să I-o închinăm. În fiecare zi din nou.

Cuvântul „dar al harului” este folosit în Noul Testament – doar ca o completare – pentru a descrie capacitățile din biserică pe care le dăruiește Duhul Sfânt. Daruri supranaturale, ca învățătura, vindecările, prorociile și vorbirea în limbi, facerea de minuni și deosebirea duhurilor. Ele sunt dăruite ca să fie folosite pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat.

Tit 2:11

Ioan 1:14, 16-17; Romani 3:24; 5:15-16; 6:23; 12:1-3; 11:29; 1 Corinteni 12:4-11; 2 Corinteni 6:1; 8:9; Efeseni 2:5; 2 Timotei 1:9; Tit 2:11; 3:7; Evrei 2:9.

38 Mireasa Împăratului

De cine se interesează un asemenea Împărat, care are totul și domnește peste toate? Ce Îi poate atrage inima? Cine I-ar putea da ceva? Ce ar putea fi pentru El atât de atrăgător și de vrednic de iubit, încât să pornească la drum ca să-l aibă?

Biblia Îl descrie pe Dumnezeu ca Mire. Acest lucru este neobișnuit, căci presupune că El Și-a dorit o mireasă. Faptul că Dumnezeu este descris ca Mire arată că nu vrea să fie singur, ci caută părtășie.

El Însuși i-a creat pe bărbat și pe femeie după chipul Său. Amândoi trebuiau să devină un singur trup și să formeze o unitate de nedespărțit și o părtășie a dragostei. Și așa o trăim noi, oamenii – nu toți, dar mulți. Și astfel putem îndrăzni să tragem câte o concluzie despre relația lui Dumnezeu cu soția Lui. În Vechiul Legământ, Dumnezeu, Iahve, a intrat într-o relație de căsătorie cu Israel. Mireasa nu este o singură persoană, ci totalitatea multor persoane.

În Noul Legământ, mireasa nu este un singur popor. Mireasa este acum o adunare din toate popoarele și neamurile. Iubita nu este o singură persoană, ca Mirele. Mireasa este o metaforă pentru toți cei care Îl urmează pe Isus. La fel pentru toți credincioșii care au trăit înainte să vină Isus. Așadar, întreaga mulțime adunată a tuturor oamenilor care Îl iubesc pe Isus, Împăratul și Mirele. Ce comparație ar putea descrie mai bine dragostea decât aceasta, a miresei și a mirelui?

Ca s-o aibă pe această mireasă, ca să-i câștige inima, El Și-a dovedit dragostea. S-a dat pentru ea, până la moartea pe crucea de pe Golgota. N-a lăsat să apară nicio îndoială că vorbește serios. A vrut-o cu orice preț, cu prețul vieții Lui.

Ce găsește Împăratul atât de atrăgător la noi? Împărații din Antichitate se căsătoreau potrivit rangului lor. Așa este și astăzi. Dar excepțiile sunt cele senzaționale. Când un împărat ia de soție o femeie simplă sau chiar o sclavă. Noi nu eram vrednici de iubit. Nu ne interesam de Dumnezeu și de Fiul Său. Ne purtam ca dușmani ai lui Dumnezeu. Istoria noastră este de neînțeles. El a văzut în noi ceva pentru care merita să moară. Să moară cu riscul că noi nu-I vom răspunde la dragoste și o vom respinge.

Mulți fac parte deja astăzi din această mireasă. Dar pe mulți încă îi așteaptă.

El este un Mire și Soț cu adevărat model. Își îngrijește mireasa. Se poartă ca un rob și o spală, ca să fie curată și desăvârșită. Această limbă în imagini arată că această relație de dragoste este reală și va rămâne așa. Atât de strânsă este această relație, încât, ca Adam și Eva la început, și Hristos și biserica sunt un singur trup. El este Capul, care iubește și poartă de grijă, iar ea este trupul, trupul Lui. Împreună formează un singur om. Acest trup este ceea ce Îi lipsea lui Hristos și ce Îl face acum desăvârșit pentru totdeauna. Toate acestea sunt limbaj figurat, dar arată pe scurt cât de mare, cât de adâncă, cât de reală și de hotărâtă este dragostea lui Hristos. A iubi un asemenea Mire, a se ști ocrotit la El, nu poate fi greu.

Într-o zi, când începe sărbătoarea, mireasa își va pune rochia de mireasă. Interesant este că ea va fi alcătuită din faptele bune pe care creștinii le-au făcut în viața lor. Astfel, această rochie este în lucru, și toți lucrează la ea.

Din cântarea de nuntă a împăratului, din Psalmul 45:

Îmi clocotește în inimă un cuvânt plăcut. Eu zic: «Lucrarea mea este pentru Împăratul!»

Și atunci Împăratul se va îndrăgosti de frumusețea ta. Și fiindcă El este Domnul tău, adu-I închinăciunile tale.

Psalmul 45:1, 11

Psalmul 45; Isaia 61:10; 62:5; Matei 22:2-12; Marcu 2:19-20; Ioan 3:29; 2 Corinteni 11:2; Efeseni 3:18-19; 5:25-30; Apocalipsa 19:7-9; 21:2, 9, 17.

39 Ospățul de nuntă al Împăratului

Iubesc nunțile. Mai ales primăvara și vara, când e cald. Când atmosfera e plină de entuziasm și bucuria umple aerul serii. Mai ales când sunt doar un oaspete, care nu trebuie decât să sărbătorească, să mănânce, să bea, să vorbească și să râdă. Mirii au tânjit mult după această zi. Când vine, trece repede, din cauza frumuseții ei. Omul ar vrea s-o țină, să sărbătorească mai departe și să nu se bucure doar de amintire.

Împăratul despre care am auzit deja atât de multe așteaptă și El un ospăț de nuntă. Și pe cât de mare și de slăvit este Împăratul, pe atât de mare și de slăvită va fi nunta. De-a dreptul o sărbătoare cosmică. Cerul își ține respirația când Împăratul Își primește mireasa. Uitați toate nunțile (regale) pe care le-ați trăit sau le-ați văzut la televizor până acum. Și pe cea a lui Aragorn și Arwen, în cetatea de pe munte, Minas Tirith. Ea este jucată într-o scenă de film pe care eu n-o pot uita. Mă inspiră puțin când mă gândesc la viitor.

Da, aici sunt de așteptat cele mai adânci emoții. Aici arde focul dragostei. Aici amândoi uită lumea din jur. Căci acum a venit în sfârșit sărbătoarea. Așteptarea s-a încheiat.

Condiția pentru această nuntă va fi ca Cel Atotputernic să fi preluat stăpânirea peste toată lumea. Orice dușmănie s-a sfârșit. Nimic nu va putea vreodată să tulbure sau să pună în pericol această nuntă. Timpul și locul ospățului de nuntă pot fi alese liber. Nicio locație nu este prea scumpă. Nu, nimic nu va fi destul de bun.

Să ne închipuim o sărbătoare veselă, o petrecere cu miliarde de oameni care sărbătorească cu voie bună. Fără să obosească. Nu mă întrebați cum va fi posibil. Nu-mi bat capul cu asta. Cel care invită este Cel Atotputernic, Creatorul tuturor lucrurilor. La această sărbătoare vom vedea că El este inventatorul bucuriei, al sărbătoririi și al jubilării.

Pământul înnoit va fi locația. În toată frumusețea lui, așa cum îl cunoaștem deja acum. Dar acum complet renovat și restaurat. Făcut nou. Apoi făcut și mai frumos, pentru că pentru El merităm aceasta. El pregătește locul pentru această sărbătoare. El curăță totul și împodobește totul, în felul Lui, în care se vede dragostea Lui.

Biblia descrie această sărbătoare viitoare de mai multe ori. Am observat că n-am putut găsi un sfârșit al acestei sărbători. Sigur este că această sărbătoare nu se încheie după o zi sau, ca în Orientul Apropiat, după o săptămână. Timpul nu mai este atunci important.

Într-o altă pildă, Isus vorbește despre acest ospăț de nuntă. Mulți sunt invitați. Dar e nevoie de o haină de nuntă. Fără ea, cineva iese repede în evidență și este dat afară. Cum se obține o haină de nuntă? În sens figurat, un cuvânt din Biblie spune: „Ei – oaspeții sărbătorii – și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.”

Haina noastră – prin ea este înțeleasă, în sens figurat, toată viața noastră – este pe alocuri destul de murdară, nepotrivită pentru lumina și slava ospățului de nuntă al Împăratului. Dar El a murit pentru noi, ca să scăpăm de păcatele noastre. Ca să ne facă curați, așa cum El Însuși este curat. Mireasa și Mirele strălucesc într-un alb luminos. Nimic de la această sărbătoare nu amintește de trecutul nostru întunecat și îndoielnic. Doar semnele rănilor

Mirelui, la mâini, la picioare și în coastă. Aceste dovezi ale dragostei Lui rămân o amintire veșnică.

Adevărat este că Împăratul încă mai invită, astăzi și acum, la ospățul de nuntă viitor. Și-a trimis oamenii să invite. Și anume pe toți, fără nicio întâietate sau favoare. Pe toți: pe săraci și pe bogați, pe cei tari și pe cei slabi, pe cei singuri și pe cei sociabili, pe bolnavi, pe păcătoși, pe cei disperați, pe cei uitați, pe cei care își privesc viața în urmă și nu pot găsi în ea nimic bun sau doar puțin bine.

Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se vor uni fiii tăi cu tine; și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeuul tău de tine.

Isaia 62:5

Isaia 61:10; 62:5; Matei 22:2-12; 2 Corinteni 11:2; Efeseni 5:25-30; Apocalipsa 19:7-9; 21:2, 9, 17.

(Cântec în originalul englez și german)

You're my friend

And You are my brother

Even though You are a King

I love You more than any other

So much more than anything

Du bist mein Freund

Und Du bist mein Bruder

Obwohl Du ein König bist

Ich liebe Dich mehr als jeden anderen

So viel mehr als alles andere

Du, o Herr, bist mein Freund und Bruder, du mein König und mein Gott!

Dich begehre ich mehr als alles, so viel mehr als höchstes Gut.

40 Vor împărăți pe pământ

În această carte a fost vorba despre Împăratul împăraților. Nu în primul rând despre noi, oamenii. Dar cele două lucruri abia pot fi despărțite. Vă amintiți de începutul cărții? Da, Dumnezeu i-a creat pe oameni după chipul Său, ca să domnească peste pământ. Dar toate acestea au eșuat cu desăvârșire. Și astăzi încă. Adevăratul Împărat a venit ca să ne ridice din ruine, din cioburi și din țărână. Și să ne pună din nou împărați. Este de necrezut, dar adevărat. Dumnezeu ajunge la ținta Lui cu noi. Cu toți cei care vin la El. Care recunosc că au nevoie de iertare, de salvare și de vindecare.

Dumnezeu vrea să ne aducă laolaltă, ca împărați ai Lui, cu Împăratul împăraților, Fiul Său. A plătit pentru aceasta un preț mare:

... și de la Isus Hristos, martorul vrednic de încredere al adevărului, care a înviat cel dintâi din morți și acum domnește peste toți împărații pământului. Lui, care ne iubește și ne-a eliberat de păcatele noastre prin sângele Lui, Lui, care ne-a făcut să domnim împreună cu El, împărați în Împărăția Lui și preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său, Lui să-I fie slava și puterea în vecii vecilor.

Așa vor intra în veșnicie cei care Îl mărturisesc pe Isus, conduși de Împăratul lor. Vor fi uimiți. Este mai bine, mai bogat și mai fericit decât au visat. A-L urma pe Isus a meritat. Credințioșia și loialitatea lor sunt răsplătite. Totuși: fericirea lor veșnică este și rămâne nemeritată. Această fericire este deschisă pentru toți.

Dar înainte să ajungem la sfârșit, încă ceva: cei care sunt ai lui Isus sunt împărați și preoți *încă de acum!* Dar cum domnesc ei? Au influență asupra evenimentelor din lume? Sau ar trebui să încerce să aibă?

Pentru viața lor personală este valabil cuvântul ciudat că ei domnesc ca împărați în propria lor viață, cea personală. Păcatul este dușmanul. Păcatul, ca putere distrugătoare, care întinde mâna după fiecare viață ca s-o stăpânească, s-o despartă de Dumnezeu, s-o împovăreze. Dar această putere este zdrobită prin moartea și învierea Împăratului căruia Îi aparținem. Păcatul nu trebuie să domnească peste noi; noi putem și trebuie să-l stăpânim, să-i luăm spațiul și posibilitatea, să nu-l lăsăm să se dezvolte. Duhul lui Dumnezeu este puterea vie din noi.

Când reușim aceasta, are o influență, un efect asupra celor din jurul nostru. Ca împărați, nu punem mâna pe puterea politică. Dar acolo unde se face nedreptate, spunem pe față ce este. Și o oprim, acolo unde avem posibilitatea. Stăm de partea celor uitați și asupriți, a celor flămânzi și fără nădejde, așa cum a făcut Mesia în viața Lui.

Influență asupra lumii și asupra evenimentelor din lume avem, ca preoți împărătești, într-o formă care ar putea fi numită conspirație. O uneltire tainică! Un complot fără violență. Nu pentru răsturnarea puterii, ci pentru izbândă și pentru respingerea nedreptății, a foametei și a secetelor din lume. Pentru aceasta și împotriva acestora pot interveni creștinii *la Împăratul lor*. Rugăciunea, mijlocirea, este un fel de guvernare nevăzută, dar care devine vizibilă acolo unde Împăratul ascultă rugăciunea. Cine se exersează în ea este în programul de pregătire pentru viitor, când Isus va domni, și noi împreună cu El.

Cei care Îl urmează pe Isus sunt și preoți uniși. Chemați să binecuvânteze. Ca preoți împărătești. Ei aduc în lume binecuvântarea lui Dumnezeu. Pentru toți oamenii. Binecuvântează în Numele Împăratului și pun Numele Lui peste oameni prin rugăciune. Nu doar vorbesc frumos cu alții și despre alții, ci aduc peste ei harul lui Dumnezeu. Și peste animale, peste case, peste familii, peste guverne. Pur și simplu peste tot ce are nevoie de har și binecuvântare. Prezența lui Dumnezeu poate deveni, prin binecuvântare, reală, palpabilă și vizibilă. În dragoste, sfințenie, vindecare, izbândă, salvare și eliberare.

Totuși, rugăciunea, mijlocirea și binecuvântarea nu sunt o scuză ca să nu ne ridicăm activ și cu implicare, la fața locului, împotriva nedreptății și discriminării, acolo unde este posibil și necesar.

Și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le.

Efesenii 5:11

Romani 5:17; 1 Timotei 2:1-7; 2 Timotei 2:12; 1 Petru 2:5-9; Apocalipsa 1:5-7; 5:9-10; 22:5.

În încheiere, încă o dată despre Isus, Împăratul: El este Domnitorul care domnește pentru oameni în locul lui Dumnezeu.

Isus S-a născut ca Împărat al iudeilor; Matei 2:2.

Isus a vestit Împărăția lui Dumnezeu; Matei 4:17, 23; 12:28.

Isus Și-a arătat dreptul de stăpânire asupra lumii văzute și nevăzute, chiar dacă nu l-a împlinit încă definitiv; Matei 12:28; Luca 19:38; Ioan 1:49; dar și: 6:15.

Isus domnește peste Biserica Sa și o împuternicește pentru slujire; Matei 28:18; Efeseni 1:19-22.

Isus ridică din nou împărăția lui David; Faptele apostolilor 15:15-17; Amos 9:11-12.

Isus va reveni ca Împărat biruitor, universal; 1 Corinteni 15:25.

El are toată puterea (Matei 28:18); domnește peste o Împărăție nevăzută, duhovnicească (Ioan 18:36-37), și mai târziu va domni vizibil peste tot pământul: Psalmii 66:4; 72:16-19; Isaia 2:2; Daniel 7:13-14, 18, 22, 27; Evrei 10:13; Apocalipsa 15:4.

Oh, if there's only one song I can sing, When in His beauty I see the great King, This shall my song in eternity be, „Oh, what a wonder that Jesus loves me!”

O, dacă ar fi doar un singur cântec pe care să-l pot cânta, când Îl voi vedea pe marele Împărat în frumusețea Lui, acesta să fie cântecul meu în veșnicie: „O, ce minune că Isus mă iubește!”

Alte cărți ale autorului

Und die Toten leben doch (Și totuși morții trăiesc), Bielefeld, 1992

Seitenwechsel – Von Adam zu Christus (Schimbare de tabără – De la Adam la Hristos), Bielefeld, 2011

Entrückung, Himmel, Ewigkeit – Ein neuer Blick auf alte Themen (Răpirea, cerul, veșnicia – O privire nouă asupra unor teme vechi), Nürnberg, 2015

Gottes Lamm, Golgota und die Ewigkeit (Mielul lui Dumnezeu, Golgota și veșnicia), Wuppertal, 2015

Fantastische Himmelwelt, Lehre und Leben der Himmelwelt im Epheserbrief (Fantastica lume cerească – Învățătura și viața lumii cerești în Epistola către Efeseni), Nürnberg, 2016

Gott spricht, Eine erklärende Übertragung der allgemeinen Briefe und der Offenbarung (Dumnezeu vorbește. – O parafrază explicativă a epistolelor generale și a Apocalipsei), Sulzberg, 2017

Epheser, nacherzählt, erklärt für heute (Epistola lui Pavel către Efeseni – repovestit, explicat, pentru azi), Sulzberg, 2018

God's good Gospel, Gottes gutes Evangelium (Evanghelia bună a lui Dumnezeu), Sulzberg, 2019

Markus, nacherzählt, erklärt für heute (Evanghelia după Marcu – repovestit, explicat, pentru azi), Sulzberg, 2019

Galater, nacherzählt, erklärt für heute (Epistola lui Pavel către Galateni – repovestit, explicat, pentru azi), Sulzberg, 2020

Die Briefe des Johannes, nacherzählt, erklärt für heute (Epistolele lui Ioan – repovestit, explicat, pentru azi), Sulzberg, 2020

Frauen, vergebt uns! – Die Rolle von Frau und Mann (Femei, iertați-ne! – Despre rolul femeii și al bărbatului), Sulzberg, 2020

Frauen, vergebt uns! – Mann und Frau in Ehe und Gemeinde, Kurzversion (Femei, iertați-ne! – Bărbatul și femeia în căsnicie și în biserică, Versiunea scurtă), Augsburg, 2022

Alte texte pe: www.hans-joerg-ronsdorf.de

Cărțile se pot obține de la autor sau din librării, multe și ca e-book pe Amazon.

hj-ronsdorf@t-online.de sau 08376 929643